

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LONELY HEARTS DAY

a novella

KASIE WEST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LONELY HEARTS DAY

KASIE WEST

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir

Paper Kiss Press tarafından
yayımlanmıştır Metin telif hakkı©
2024 yazan Kasie West

Amy M. Carlin tarafından redaksiyon

Ceket sanatı ve tasarımı telif hakkı© Melissa Williams Design İç
tasarım Melissa Williams Design
İç mekan resmi telif hakkı© str33tcat via Adobe Stock

kasiewest.com

İçindekiler

1. Yıl (Birinci Sınıflar)

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

2. Yıl (İkinci Sınıflar)

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9 Yıl

3 (Gençler)

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13 Yıl

4 (Son Sınıflar)

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

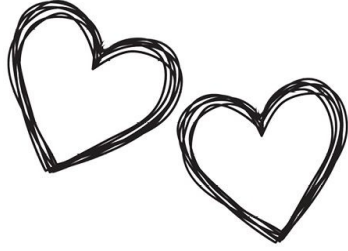
Bölüm 17

O gün, her zaman bekâr kalacağımızı varsayarak verdiğimiz kısa görüşlü bir karardı. Ya da bu gerçeği her zaman kutlamak isteyeceğimizi. Ya da en azından ikimizin de aynı anda bir ilişki içinde olacağını varsaymak. Ama yine de . Tüm saflığımızla ve umutla. Sanki çiftlerin etrafında şekillenen, şefkatle dolu, sevgiye dayanan bir tatili geri alabilecekmişiz gibi Ama biz yeniden keşfetmeye, Sevgililer Günü'nü bizim yapmaya kararlıydık. O günün bize neler getireceğini asla tahmin edemezdim.

1. Yıl

(Birinci sınıflar)

Bölüm 1

"Jack," diye tısladım İngilizce sınıfımızda dördüncü gül dağıtılırken. Ve daha ilk dersti. Beş lider öğrenciden oluşan grup içeri girmiş, *titiz* ve *sen beni seçtin* kelimeleriyle kafiyeli olduğuna yemin edebileceğim bir şiir okumuş, ardından öğretmenimiz odanın önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, sabırsızlıkla beklerken gülleri dağıtmaya başlamıştı.

En iyi arkadaşım koltuğunda döndü. "Ne?"

"Geçen hafta karnımın bir kısmı açıkta kaldığı için üstümü değiştirmem için eve gönderildiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bu, ondan çok daha fazla dikkat dağıtıcı."

"Doğru. Ama açıkta kalan mideniz okul için para toplamadı, bu yüzden ikiyüzlülüğünüz devam edecek."

"Haklısın. Belki de kıyafet kurallarını değiştirmenin anahtarı budur - bir şekilde kolsuz bluzlardan ve üç inçlik iç dikişlerden para kazanmak."

"Elinizi kaldırıp bunu önermelisiniz."

"Yapmalıyım." Odanın önüne doğru baktım ve elimi kaldırmaya başladım.

"Yapma, Scarlett." Kolumu tutup aşağı çekti. "Kıyafet yönetmeliğinden çok o şiiri dinlemek zorunda kaldığım için .

"Liderlik grubu eksi altı gülle ayrılırken sessizce," dedi. "Elbette kıyafet yönetmeliğine kızgın değilsin. Sen bir erkeksin."

Yanımdaki kız, gülünü burnuna dayayıp büyük bir yudum aldı.

"İkiniz de *aslında* acılısınız çünkü asla bir tane alamayacaksınız."

Gözlerimi devirdim. Bizi hiç tanı mı yordu. İsteyeceğ imiz son şey okul dan alınmış bir güldü. Biri bana aş ık olsa bile.
Bir yabancı nın sınıfta bana bir gül uzatabilmesi için zor kazandıkları paralarını okula vermelerini istemem.

Sevgililer Günü bana göre aptalca tatildi. Eğer Birinin size olan sevgisini göstermesi için hatırlatılması gerekiyordu, en baş ta sizi gerçekten sevdiler mi?

"Bu gece gidiyor muyuz?" Tessa benimkinin yanındaki dolapta sordu. Benimle konuşmuyordu. Bugün ona getirdiğ i büyük boy oyuncak ayıyı içeri sokmasına yardım eden erkek arkadaşı Brady ile konuşuyordu. Ayı sığmıyordu ve her denediklerinde omzu bana çarpıyordu. Matematik kitabımı tarih kitabımla değ iştirme sürecindeydim çünkü okulun yarısı o gün eğ itimin durduğunu düşünse de öğ retmenler öğ retmeye devam ediyordu. Ya da öğ retmeye çalışıyorlardı.

"Gitmek istiyor musun?" Brady sordu.

"Geçen yıl eğ lenceliydi."

Micah ve Cassidy'nin -ikinci sınıfın kral ve kraliçesi- üç Sevgililer Günü önce bir araya geldiklerinden beri her yıl düzenledikleri partiden bahsediyordu. Sınıflarının gerçek anlamda kral ve kraliçesi değ illerdi -yani baloda falan taç giymemişlerdi- ama Herkes onları çift hedefi olarak görüyordu. Ve bu unvanı ciddiye almış olmaları ki biz çok aş ığ ız, siz de aş ık olmalısınız partisi düzenlediler ve bu partiye çok sayıda öğrenci katıldı.

Hiç gitmemiştim.

Baş arılı bir kitap transferi yaptıktan sonra dolabımı kapattım ve dördüncü derse doğru yürüdüm. Jack ve ben yarısında koridorda buluştuk. Birlikte üç dersimiz vardı, tarih bunlardan biriydi.

"Neyin gerçekten kendi özel gününe ihtiyacı var biliyor musun?" Dedim. Jack benim tuhaflıklarına alış kındı; onu düşünce sürecimin ortasına çekmeme alış kındı. Üçüncü sınıftan beri arkadaş tık, ikimiz de bir Pokémon baskını için bisikletlerimizle aynı kilisenin otoparkına gitmiştik. O zamanlar

Artık Pokémon oynamıyoruz (yani nadiren) ama arkadaşlığımız devam ediyor. Aynı şeyleri seviyorduk-anime ve masa oyunları ve korkunç grupları keşfetmek.

sevebiliriz-nefret edebiliriz.

"Neyin kendi özel gününe ihtiyacı var?" diye sordu şimdi. "Bu arada, o şiir da berbatmış. *Kızartmaları senin gözlerinle* kafiyelendirmişler."

"Sevdiğim tek replik bu. Yine de beni acıktırıyor."

O orantısız gülümsemesiyle gülümsedi. Jack'in kolları ve bacakları ince bedenine göre çok uzun, saçları büyük gözlüklerine göre çok kısaydı.

"Bilmiyorum nasıl

liderlik öğrencileri bunu yüzleri okudular. Ben bir tane bile okuyamadım. sınıfın önünde *güzel* bir şiir okumadım. Hoşlandığım birine bile," dedi.

"Seni sınıfın önünde bir şiir okurken görmek için ölürdüm. kızım."

Bunu düşününce ürperdi.

"Zavallı bir sonenin aşkı öldsöyleyen Elizabeth Bennett değil miydi?"

"O akıllı biri," dedi.

"Jane Austen öyleydi," dedim. "Aynı şey," diye yanıtladı.

Kabul ettim.

"Peki neyin kendi gününe ihtiyacı var?" diye sorarak bizi tekrar yola soktu. "Oh! Bekarlık."

"Bekarlık mı?"

"Evet, çiftler her zaman kutlama yaparlar. Her keyfi dönüm noktası için birbirlerine sevimli hediyeler alırlar. 'Altı ayımızı doldurduk, hadi bir akşam yemeği yiyelim. Birbirimizin gözlerinin ne renk olduğunu biliyoruz, işte bir sepet ikram.

İkimiz de aynı anda 'çok yaşa' dedik, birbirimize çok bağlıyız; hadi bununla ilgili bir Instagram paylaşımı yapalım."

"Sonuncusunu kimsenin yaptığını sanmıyorum."

"Bunun daha az abartılmış versiyonunu yaptılar ve sen de bunu biliyorsun." Güldü. "Yani aşkı geri almak mı istiyorsun? Nefrete mi dönüştürmek istiyorsun?"

"Hayır, aşk değil. Sadece onu topluca kutlamak için seçilmiş bir gün. Dediğim gibi, aşk yeterince kutlanıyor. Bekarlığı kutlamak için de bir güne ihtiyacımız var. Çünkü gerçekçi olalım, bu tarafta da kutlanacak çok şey var. Çiçeklere para harcamak zorunda değilim. Birbirimizi takip etmek zorunda değilim.

sinir bozucu kilometre taşları. kimseye mesaj atmak zorunda kalmadım!" "Bugün uyandığında bana mesaj attın," dedi.

"Ama *değildim*."

"Doğru. Bağımsızlık için iyi bir elçi olurdunuz."

"Haklısın, en bağımsız olan benim." Büyük iki kardeşinizden yedi yıl sonra doğduğunuzda, ebeveynleriniz işlerinin bittiğini düşündükten sonra, size çok fazla özgürlük tanınır. "Yani benimle misin?"

"Sana katılıyorum."

"Güzel, tüm bekar arkadaşlarını davet et. Benim evime. Bu gece. Yedide. Parti veriyoruz."

Kaşları havaya kalktı. "Aşk festivali partisiyle aynı gün bir parti mi veriyorsun?"

"Doğrudan bir rekabet içinde değiliz."

"Aynı gece, aynı saatte. Bu doğrudan rekabetin tanımını değil mi?" "Hayır, hiç de değil."

"Sadece Micah'ı kızdırmak istiyorsun." "Kızdırmak istemiyorum!" Ama ben yaptım.

Micah altıncı sınıfa gelene kadar bizim arkadaşımızdı. birdenbire onun için fazla inek oldu. Onun sevdiği her şeyi biz de seviyorduk. En azından o bu şeylerin yeterince havalı olmadığına karar verene kadar öyleydik. O gün oyun alanında bize doğru yürürken yüzündeki küçümseyici ifade hâlâ gözümün önünde.

"Bugün Ölüm Yıldızı'nda çalışmak ister misin?" Jack sormuştu. Uzun zamandır birlikte Lego Star Wars yapıyorlardı.

Başka bir çocuk güldü ve Micah gözlerini Jack'e dikti "Legoları sevmek için çok yaşlı değil misin, inek?" dedi.

Öfke vücuduma hücum etti ve kitap okuduğum banktan fırlayıp Micah'ı yere ittim. Sert bir şekilde yere düştü ve oyun alanını çevreleyen beton yola düştü. İşte o zaman bahçe nöbetçi öğretmeninden keskin bir ısıklık duydum. Beni hemen ofise gönderdi ve iki gün uzaklaştırma cezası aldım. Buna değdi. Ben uzaklaştırma , Jack bana Micah'nın arkadaşımız olmak için fazla iyi olduğunu söylediğini anlattı.

Artık bizimle takılmayacağını. Micah umurumda değildi ama Jack'in umurunda olduğunu bilmek onu tekrar zorlama isteği uyandırdı bende.

Bu anı hâlâ içimi yakıcı bir öfkeyle dolduruyor.

Jack benden daha bağışlayıcıydı ve "boş ver" gibi şeyler söyledi.
O sadece güvensiz. Ama bugün bununla ilgili değildi.

"Artık ne yaptığımıza dikkat etmiyor. Bu parti onun radarına bile girmeyecek," dedim. "Bu farklı türde bir parti. "Bu farklı bir parti. Yalnız zamanın güzelliğini anlayan insanlar. Kendini sevmenin özgürlüğünü. Yemek olacak. Süslemeler olacak. *Bekâr prensese taç takma* oyunu olacak. Bu arada sen de tüm bu hazırlıklarda bana yardımcı olacaksın."

"Tabii ki yapacağım. Ve *tacı prensese takma* oyununuzu *dolapta tek başınıza yedi dakikalık* bir oyunla yükseltiyorum."

"Ooh, bunu sevdim."

Tarih sınıfına vardık, geç zil çalmadan hemen önce içeri girdik. Diğer parti ve partinin ne kadar popüler olduğu hakkındaki yorumları yavaş yavaş kafama dank ediyordu. "Sence kimse gelecek mi?"

"Sadece ikimiz olsak bile bu yeterli olacaktır," dedi ve ben de şakacı bir şekilde kolunu yumrukladım.

Bölüm 2

O öğleden sonra kapım çalındı. Dirseğime kadar kremaya . Gerçek anlamda değil ama öyle hissettim.

"İçeri gel!" Mutfaktan bağırdım.

Jackin neden hala kapıyı çaldığını bilmiyordum. O her zaman benim evimdeydi. Ailemin onu çocuklarından biri olarak gördüğünden oldukça emindim.

Ailemin üç çocuğu vardı. İki ablam çoktan taşınmıştı: biri hemşirelik kariyerine yeni başlamıştı, diğeri ise üniversite son sınıftaydı. Ve bir de ben vardım, hata bebeği. İşlerinin bittiğini düşündüklerinden yedi yıl sonra doğdum. Bana hiç hata bebek demediler, ama ne zaman biri

Doğum hikayenizi anlatırken her zaman *sürpriz* kelimesini kullanırlar, aslında kastettikleri . Benim çocukluğum kız çok daha farklıydı. Onların evde kalan bir anneleri ve parkları vardı. Benimse kreşim ve ekran zamanım vardı. Bu benim için sorun değildi. Bu beni kendime güvenen biri yaptı. Ve biliyordum ki

Ailem beni severdi. Sadece daha meşguldüler.

Ön kapı açıldı ve kapandı. Sonra Jack köşeden kafasını uzattı. Adadaki karıştırma kabına pudra şekeri eklediğim yerden başımı salladım.

"Ne oluyor?" diye sordu, elinde bir market poşetiyle mutfığa girerken. "Burada kokain bombası patlamış gibi görünüyor."

"Kokain mi? Gerçekten

mi?" " gelen ilk şey."

"Azılı bir suçlu olduğun için mi?"

Yanıma geldi. Parmağını suya daldırmak üzere olduğunu söyleyebilirdim.

Ben de ondan önce eline vurdum. "Hayır. Kötü."

Güldü. "Ben köpek değilim." Değildi elbette ama bazen bazı şeyleri çok fazla düşünmeden yapardı.

"En azından önce ellerini yıka."

"Peki."

"Kasade yeterince sıvı yoktu," dedim o kasenin başında dururken. ellerine bulaşık deterjanı döküyordu. "Bu da burada gördüğünüz şeker bulutunu oluşturdu." Tezgâhı ve bembeyaz tozlanmış önümü işaret ettim.

"Kulağa lezzetli geliyor." Ellerini kuruladı ve yapmakta olduğum kalpli şekerli kurabiyelerin önüne oturmak için daha önce yaptığım bir işareti aldı. Yüksek sesle okudu. "Tek görevi kan pompalamak mı?"

"Bu bir bekarlığı kutlama partisi. Atıştırmalıkların temayı gerekiyor. Ayrıca beher şeklinde kurabiyeler de yapıyorum."

"Beaker? Bunun bekar olmakla ne alakası var?"

Tezgâhın karşısında yaptığım diğer işareti dirseğimle ona doğru ittim.

"Patlama riski yoksa, kimya değildir," diye okudu.

"Aynen öyle," dedim.

"Dikkatli olun, yoksa insanlar aşka inanmadığınızı düşünecek." "Ben aşka inanıyorum. Yani, aileme baksana. Ama ben aşka inanmıyorum. aşkı kutlamaya zorlanmak."

"Demek Sevgililer Günü'ne inanmıyorsun." "Aynen öyle. Aynı fikirde sanıyordum."

"Öyleyiz," diye beni temin etti. Ona yan gözle baktım çünkü biliyordum ki Jack ve ben bunu esas olarak beni desteklemek için yaptığını söyleyebilirdik. Bu motivasyonla bir sorunum yoktu. Pek çok şeyi bu şekilde yapardık -ben onu desteklerdim ya da tam tersi. Gecenin sonuna kadar tamamen katılmış olurdu.

"Bugün kötü şiir dinlerken hissettiğiniz duyguları yönlendirin." Kremaya kırmızı gıda boyası ekledim.

"Bunun yardımı olur." Elindeki market poşetini havaya kaldırdı. "Bir şey yapmak için malzeme getirdim Sebze tepsisi. Bir işaret yapsam mı?" "Ne yazacak?"

Bir an düşündü ve sonra "Sebze yiyin çünkü aşk kalp sağlığınız için hiçbir şey yapmaz mı?" dedi.

"Yeeesss! Bunu yaz."

Garaj kapısı açıldı ve annem içeri girdi, bir elinde anahtarları, diğesinde chai latte vardı. Durdu, manzarayı inceledi. "Neler oluyor ve neden yüz tane kurabiyeye ihtiyacın var?"

"Yüz değil." Elli gibiydi. "Bir parti veriyoruz."

"Siz ikiniz parti mi veriyorsunuz? Burada mı?" Daha önce hiç parti vermediğimden değil... aslında öyleydi. Ama yıllar boyunca pek çok arkadaşımı ağırlamıştım.

"Sorun olur mu?" Dedim. "Muhtemelen sormalıydım."

"Bu partiye kaç kişi geliyor?" Gözleri yine buzu çözülmüş kurabiye yığınlarındaydı.

"Sadece arkadaşlarımız. Ben beş kişi davet ettim. Kaç kişi davet ettiniz?"

Ben sordum

Jack.

"Hemen hemen aynı."

"Muhtemelen sadece on o zaman," dedim. Ama belki o kadar bile değildir.

"Ve bu bodrumda mı gerçekleşiyor?" Kız kardeşlerim okula başladıktan sonra, ailem eskiden oyun odası olan bodrum katını daha geniş bir kitlenin keyif alabileceği bir yere dönüştürmüştü. Hakkında sadece hikâyeler duyduğum top havuzu ve kaydırak gitmişti. Babam onların yerine birkaç langırt makinesi ve uzun ahşap tepeliği takıldığında bir masa oyunu masasına dönüşen bir bilardo masası koymuştu. Büyük bir televizyon vardı. Küçük bir mutfak bile vardı.

"Bekle." Birden bir şey geldi. "Burada arkadaşlarınızla Sevgililer Günü partisi *mi veriyorsun?*"

"Hayır, . Yemeğe çıkacağız ama. Diğerleri de

"Ebeveynler yetişkinlerin olmadığı bir partiyi sorun etmiyor mu?"

"İnsanları tek alkollü içeceklerle sınırlayacağız," dedim. "Komik," dedi.

"Konuşmanı partinin başında mı yapmalıyım?" diye sordum. "Ne konuşması?" diye karşılık verdi.

"Hani şu gençliğin eğlenmek için olduğunu ve kadar zor olduğunu anlatan bir başkasını etkilemeye çalışırken kim olduğunuzu ve ne anlamamız gerekir." Belki ailemi sevmek ve onların tavsiyelerine değer vermek ineklikti ama ben gerçekten seviyordum.

Başını salladı. "Oh, bu iyi bir tane. Ayrıca 'itme' de ekleyebilirsiniz

Kendini rahat alanın dışında bir şeyler denemek için."

"Parti vermek gibi mi?" Ben sordum.

Gülümsedi. "Aynen öyle. Bu gece iyi eğlenceler." Mutfağa doğru yürümeye devam etti. Oturma odasına varmadan önce geri döndü. "Arabamın orta konsolunda getirmeyi düşündüğüm bir kek var. İkinizden biri isterse alabilir."

Jack ve ben göz göze geldikten sonra ikimiz de garaja doğru koştuk. Kapıyı önce o açtı ama ben onu iterek çerçevenin içine soktum ve yanından geçtim. Uzandım

ama kolu tuttuğumda, bir kolunu belime doladı, beni döndürdü ve arkasına yatırdı. Ciyakladım ama şimdi vücuduyla engellediği açık kapıdan içeri girmeye çalışmaya devam ettim.

"İçeride kurabiye var," dedim.

"Aynen öyle. İçeride kurabiyeler var." Artık tüm gövdesi arabanın içindeydi ve içeri girmeye çalışırken kafam kalçasıyla arabanın kapısı arasında sıkışmıştı. Kurabiyeye uzandığını görebiliyordum ve kolunu tutmaya çalıştım ama başaramadım.

Bir ısırık aldığını duyduğumda, "Sen en büyük veletsin," dedim.

"Hayır," dedi lokmasının içinden, "paylaşacağım."

Mücadele etmeyi bıraktım ve ayağa kalktığımda arabadan indi ve bana kekin yarısını uzattı.

"Hepsini bir yemediğine şaşırdım," dedim bitirirken. "Beni hiç tanı mıyorsun," dedi.

Güldüm.

Alt dudağına bir çikolata kırıntısı yapıştı ve uzanıp onu temizledim. Kıpırdamadan bana bakmaya başladı.

"Ne?" Ben sordum.

Başını salladı ve ağzını işaret etti. "Daha var mı?" "Hayır. Artık sadece sıradan bir pisliksin."

Hâlâ pudra şekerine bulanmış olan gömleğimin ön kısmını işaret etti.

"Evet, gidip üstümü değiştirsem iyi olacak." Uzaklaşırken elimdeki kek çubuğunu kafasına .

"Paylaştım!" diye seslendi arkamdan.

Gülümsediğimde sırtım ona dönüktü. Böyle bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım.

Jack.

Bölüm 3

İnsanlar geldi. Tam olarak on iki kişi. Ben ve Jack'le birlikte on dört kişi olduk. Daha birinci sınıftaydık, bu yüzden arkadaş grubumuzun çoğu henüz dağılmamıştı. Bugün yapacak bir şeyler aramaları beni şaşırtmadı.

Grup bodrum katını yeterince doldurdu. Yiyeceklerin etrafında kaynaşma vardı, insanlar bekarlık yanlısı işaretlerimizi okurken havuçları ranch'a batırıyorlardı. İnsanların, benim hazırladığım ve şu anda hoparlörlerden akan güçlü çalma listesini dinledikleri kanepenin yanında gülüşmeler vardı. Solitaire oyunu kurduğum masada bile biri vardı. Oynuyordu. Tek başına.

Her şey mükemmel gidiyordu. Troy yanıma gelip "Hadi şişe çevirmece oynayalım" dediğinde ben kanepenin yanında durmuş yarattığımız ihtişamı seyreliyordum.

Onu iyi tanı mıyordum. Jack ve ben çoğu arkadaşımızı paylaştık. Ama nedense liseye geldiğimizde, daha önce ayrılmaz bir ikili olmamıza rağmen, bazen kendimizi öğle yemeklerinde farklı gruplarda buluyorduk. O robot bilimini severdi, ben sevmezdim. Ben müzikalleri severdim, o sevmezdi. İkimiz de

Bu ilgi alanlarıyla ilişkili kulüpler ve birbirini tanımayan arkadaşlar buldum. Troy, bekârlığı kutlayan hiçbir arkadaşımın söylemeyeceği bir şeyi söylediğinde olduğu gibi bazen yanlısı hissettiriyordu.

"Bekârlar partisinde çiftleşmeyi teşvik eden oyunlar oynamayız," dedim.

"Kim demiş?" diye sordu.

"Bunu partiyi düzenleyen kişi söylüyor." İsmi not aldım

Juliet'i sarı bir yapışkan nota yazıp kafasına yapıştırdı. Troy yakışıklıydı. -Öldürücü bir gülümsemesi ve gülen gözleri olan siyah bir adam. Juliet'i beklemiyor olmalıydı. "İnsanlara hangi ünlü *bekâr kalmalıydı* tahmin ettirmeye çalışın," dedim.

"Hâlâ hayatta mıyım?" diye sordu bana, oyunu çabuk kavramıştı.

"Hayır," dedim.

"Ben-"

"Aynı kişiye arka arkaya iki soru soramazsınız."

"İyi kural." Jack bir keresinde bana onun bir oyuncu olduğunu söylemişti, bu yüzden bir oyunun sağlam parametrelerini takdir ettiğinden emindim. Ben kâğıtlara daha fazla isim yazıp dağıtırken o da diğerlerine sormam için yanımdan ayrıldı. Jack de bana katıldı ve dağıtmak üzere kendi isimlerini ekledi.

"Benim için de bir tane yaz," dedim.

Başını salladı, şeyler yazdı ve kağıdı biraz fazla iştahla alnıma yapıştırdı.

"Ah," dedim sertçe.

Yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim!"

"Bir süredir bunu yapmak istiyor muydun?"

"Alnına mı vurayım?" diye sordu. "Evet."

Omuz silkti ve güldü. "Hayır, elbette değil; gerçekten bir kazaydı.

Bilinçaltında gündem yok." Beni yanaklarımdan tuttu ve alnımdan, yapışkan notun tam üstünden öptü. "Daha iyi misin?"

Gözlerimi ve onu ittim. "Sağ ol baba."

Bir yapışkan nota *Titanik'ten Jack* yazdım ve yapıştırmak için uzandım.

Geri çekildi. "Misilleme yok."

"Bana alnını ver."

İstifa etmiş gibi bir nefes aldı ve hareketsiz kaldı. İsmi nazikçe tam ortasına yerleştirdim.

"Harika, şimdi daha da kötü hissediyorum."

"Beklediğin zaman seni geri getiremem." Güldü.

"Bu arada bunu takdir edeceksin" dedim, alnını işaret ederek. Sadece aynı isme sahip *olduğu* için değil, filmi birlikte *izlediğimizde* Jack şöyle bir şey söylemişti

Rose için o kadar endişeleniyordu ki, kendi kapısını bile bulabilirdi. "Ben gerçek miyim yoksa hayali miyim?" diye sordu.

"Kurgusal," dedim. "Peki ya ben?"

"Gerçek," dedi yüzünde bir sırıtışla.

O sırıtışı biliyordum. "Benimkine aptalca bir şey mi yazdın? Sadece senin bildiğin biri mi?"

"Hayır, bu iyi bir tane."

Birbirimize baktık, önce başkasına sormadan başka bir soru soramayacağımızı biliyorduk. İkimizin de bu kuralı yıkmak istediğini söyleyebilirim.

Troy yanından geçerken Jack onu kolundan yakaladı ve "Ben erkek miyim?" diye sordu.

"Evet," dedi Troy. Sonra alnını işaret etti. "Bekle, ben erkek miyim?"

"Hayır," dedi Jack.

"Bildiğim iyi oldu," dedi Troy.

"Peki ya ben?" Troy'a sordum. Gözleri kâğıdıma kaydı ve sonra şaşkınlıkla buruştu. "Bir kız mı?"

"Bilmiyor musun?" Ben sordum. "O kişiyi tanımıyorum."

Jack'e dönüp, "Bu tanıdığım biri mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Pekâlâ."

"Ben benimkini biliyor muyum?" Jack sordu.

"Evet," dedim. Omuz omuza durmuş, etrafta koşuşturan ve gizemli kişi hakkında sorular soran diğer insanları izliyorduk.

"Ailen bu gece dışarı mı çıkıyor?" Ben sordum.

"Hayır, babam muhtemelen eve geç gelmiştir." Jack'in anne babası çok kavga ederdi ve bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum. Bu yüzden benim evimde onunkinden daha fazla zaman geçirirdik. "Annem büyük ihtimalle ona neden eve çiçek ya da yemek getirmediğini sormuştur. O da bir film önerir ve kanepede uyuyakalırdı."

Belki de bu partiyi yapmak istememin bir başka nedeni de buydu. Çünkü Jack'in evinde her yıl aynı sahnenin yaşanmasına ihtiyacı yoktu.

Yapışkan notunu işaret etti. "O zaman gidip etrafa sorsam iyi olacak." "İyi şanslar."

O giderken Sage de bana katıldı ve bir parça kerevizi çığırdatmaya başladı. "Onunla henüz tanışmadım," dedi kerevizi bir değnek gibi sallayarak.

"Jack mi? Jack'le tanışmadın mı?" Şaşırmamam gerekirdi. Dediğim gibi, onunla birkaç farklı ilgi alanımız vardı ve Sage'i Drama Kulübü'nden tanıyordum.

"Onu senin yanında gördüm ama hayır, tanışmadık. Çok tatlı biri," dedi.

Göz kırptım. Jacki sevimli bulmadığımdan değil. O bir şekilde sevimliydi. çocuksu, inek bir şekilde. Ama onu çocukluğumuzdan beri tanıyordum, bu yüzden onu en iyi arkadaşımın başka bir şey olarak düşünmemiştim. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş. Tatlı, zeki ve komik biriydi ama aramızda hiçbir zaman bir çekim olmadı.

"Beni tanıştıracak mısın?"

"Evet, tabii ki. Ama bu bir bekarlar partisi, Sevgililer Günü'nü geri alıyoruz, o yüzden aklınıza başka şeyler gelmesin."

"Fikirlerimi yarına saklayacağım."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Sage'in Jack'in tipi olup olmadığını merak ettim. Ne o ne de ben daha önce ciddi romantik bir ilişki. Sık sık sevimli olduğunu düşündüğümüz insanları işaret ederdik ya da diğerinin çıkması gerektiğini düşündüğümüz birini işaret ederdik. Ve Sage

Jack için seçebileceğim biriydi. Çok sevimliydi: minyon tipli, kısa siyah saçlı ve iri kahverengi gözlüydü. Benim tam tersimdi. Uzun boyluydum, hatta tanıdığım çoğu erkekten daha uzundum. Uzun çilek saçlarım vardı. sarı saçlı ve gri-mavi gözlü.

Sage alnına, yapışkan notunda *Maria/West Side Story* yere vurdu. "Ben günümüzden miyim?"

"Hayır," dedim.

Notuma baktı ve gülümsedi. "Bunu kim yazdı?" "Jack.

Sevimli olduğunu düşündüğün kişi."

"O da mı komik? Daha da iyi."

Yapışkan notumu çıkarıp bakmak için can ama kendi oyunumda hile yapamazdım.

"Bu iyi bir fikirdi," dedi. "Bu parti. Bir tane yapacak mısın her yıl?"

"Sanırım öyle," dedim. "Seçeneklerin olması güzel bir şey. Herkes aşk festivaline gitmek istemiyor."

"Aynen öyle." Beklentiyle bana baktı, sonra gözleri Jack'e kaydı

ve onun tanıştırlmayı beklediğini fark ettim.

"bakalım." Onu Jack'in tilt makinelerinden birinin yanında durup Simon'ın düğmelere vuruşunu izlediği yere götürdüm, belli ki zamanlamanın güzelliğini anlamamıştı. Elimi Jack'in koluna koydum.

"Sinir bozucu muyum?" Jack bana dönerek sordu.

Alnındaki kişiden bahsettiğini biliyordum ama Sage şaşkın bir şekilde "Ha?" dedi.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Çok çekicisin."

"Büyüleyici ..." Düşünceli bir şekilde tek gözünü

kırıştırdı. "Ama fakir," diye ekledim.

Öfkeli bir çıkardı. "Fakirlik çekiciliğin zıttı değildir." "Sadece bir gerçeği belirtiyorum. Peki ya ben?" Ben sordum.

"Sadece bazen can sıkıcı olabiliyor. Tutarsız kurallarınız olduğunda."

Şimdi kafam daha da karışmıştı. Kime yazmıştı? "Bu arada, bu Sage. Benimle Drama Kulübü'nde."

Ona doğru döndü. "Merhaba, tanıştığımıza oldum. Bir filmde mi oynuyorum?"

Sonunda alnımızdaki insanlardan bahsettiğimizi anladı. "Evet, aslında. Peki ya ben?"

"Evet, ama aynı zamanda medyanın diğer formları." "Diğer formlar mı? Kitaplar gibi mi? Oyunlar? Şarkılar?" "Evet," dedi.

"Bekle, ben Sindirella mıyım?" diye seslendi biri kanepeden.

"Bekâr mı kalmalıydı?" diye sordu bir başkası bariz bir şekilde. anlaşılmazlık.

"Evet!" dedi şekerli kurabiyelerin yanındaki üç kız.

Jack, Külkedisi'nin kriterlere uymadığını düşünmüş gibi bana sırıttı. Ben de ona kaşlarımı kaldırdım: Yakışıklı Prens gibi, üzerinde süslü kıyafetler olmadan onu tanıyamayan kartondan bir seçenекle, evet, uyuyordu.

Babam elinde sekiz kutu pizzayla görünmeden önce erimiş peynir ve sucuk kokusu burnuma çarptı. "Hey," dedi. "Biraz gerçek yemek istersin diye düşündüm."

Kutuları oyun masasının üzerine koymasına yardım etmek için koşarak yanına gittim. "Sağ ol baba." Annem de elinde bir yığın kâğıt tabak ve peçeteyle onu takip etti. Arkadaşlarımız minnettarlıklarını haykırdılar.

"Çok hoş görünüyorsunuz," dedim şık kıyafetlerine bakarak. Annem etek ve çiçekli bir bluz giymişti. Saçları plaj dalgaları şeklindeydi ve dudakları pembe leylak rengine boyanmıştı. Babam haki pantolon ve polo giymişti. Saçları jöleliydi ve sakalları düzgünce kesilmişti.

"Teşekkürler," dedi annem. "Ayrıca, benim adım neden alnında yazıyor?"

Yapışkan notu yırtıp attım ve Jack'in el yazısında annemin adı yazıyordu: Kelly Landry.

Jack'e kısık gözlerle baktım ama o bakmıyordu. "Bu sadece oynadığımız bir oyun," dedim anneme.

"Tahmin et bakalım kahramanın kim?" diye sordu göz

kırparak. "Onun gibi bir şey."

"Biz çıkıyoruz," dedi babam.

"Burada iyi olacak mısın?" Annem sordu.

Gülümsedim. Ona kendi başıma ne kadar çok şey yaptığımı hatırlatmak istedim. Çalışan iki ebeveyne sahip tek çocuk olduğumu. "Tabii ki."

"Güzel," dedi.

"Orada iyi olacak mısın?" Alay ettim. "Elimizden geleni yapacağız."

"Pizzanın tadını çıkarın!" Onlar çıkarken babam odadakilere "Afiyet olsun!" dedi.

Grup masanın etrafında toplanmış, pizza kutularına yumulmuştu. Tilt makinesinin yanında hâlâ Sage ile konuşmakta olan Jack'e doğru yürüdüm. Nasıl bir ortak nokta bulduklarını merak ediyordum. Belki de ona en sevdiği müzik grubundan bahsediyordu. Yüzünde her zaman bu konuşmaya eşlik eden hareketli bir ifade vardı.

Yapışkan notumu kaldırdım.

"Gerçekten mi?" Güldü. "Komikti."

"Annem kriterlere uymuyordu."

"Kriter neydi?" Sage sordu.

"Bekâr olsalar daha iyi olacak insanlar."

Sanki yıllardır arkadaşmışlar gibi şakacı bir şekilde Jack'in koluna vurdu. "Hiç hoş değil," dedi. "Scarlett'in ailesi harika."

"Biliyorum," dedi. "İşte bu yüzden iyi bir şaka."

Troy iki litrelik boş bir Dr. Pepper şişesini havaya kaldırdı. "Ben hala şişe çevirmece oyununun oynanması gerektiğini düşünüyorum. Bekârlığı kutlamanın en iyi yolu

İstediğin kişiyi öpebilir misin? Birden fazla herkesi."

"Hayır!" diye hem Jack hem de ben aynı anda
bağırdık. Birbirimize baktık ve gülümsedik.

"Peki," dedi Troy. "O zaman dolapta yedi dakika."

Jack'i odadaki tek dolaba doğru yönlendirdi: banyonun yanındaki oyun
dolabı. Jack ona bir noktada bunu oynayacağımızı söylemiş olmalıydı. Bir
cesede yer açmak için herhangi bir şeyin yerini değiştirmem gerekip
gerekmediğini merak ederek onu takip ettim. Kapıyı açtığımda başka biri beni
Jack'le birlikte içeri itti ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Bölüm 4

Kapıyı açmaya çalıştım ama belli ki Troy ve başka kim varsa Burada olmamızın sorumlusu da kapıyı kapalı tutuyordu. Kapı çerçeveve birkaç kez çarptığında dışarıda kıkırdamalar ve itiş kakışlar oldu.

İçerisi çok karanlık ve çok sıkıştıktı. Gerçek bir gömme dolap değildi. Şimdi sırtıma raflardan önce bir metreden daha az bir zemin vardı. İyi ki klostrofobik değildim.

"Bu oyunu öneren *bendim*," dedi Jack. "O yüzden buraya gelmem doğru oldu sanırım."

Onu göremiyordum ama omuzlarımız o daracık yerde birbirine çarpıyordu. boşluk. "Yalnız kısmı önerinizin anahtarıydı."

Yüzümü kapının aralığına dayadım ve "Bana bir dilim pizza ayırın!" diye bağırdım.

"Ailen on dört kişi için sekiz kutu almış," dedi Jack. "Çok fazla kalacağından eminim. Parti verdiğin için seninle çok gurur duyuyorlar. O günü göreceklerini hiç düşünmemişlerdi." Sesinde bir gülümseme vardı.

"Ailenin senden daha havalı olması oldukça acınası bir , değil mi?"

"Bilemem," dedi. "Kardeşim mi?"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Alnımdaki isim."

"Hayır," dedim. "Neden kardeşin olsun ki?"

"Çünkü hâlâ bekâr olmasını diliyorsun."

Nefesim kesildi. Bir kere. Bir kere! Jack'e kardeşinin seksi olduğunu söylemişim.

Çünkü öyleydi. Ve Jack bunu unutmama asla izin vermeyecekti. "Hayır, . Kardeşin tam bir pislik. Alınma ama. Ayrıca, sana o kişinin hayal ürünü olduğunu söyledim ve sen de onun bir filmde oynadığını kabul ettin."

"Oh, doğru. Benim filmim güncel film mi?"

"Hayır," dedim. "Seksenler? Doksanlar?"

Ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. "Ama biz onu gördük?" "Evet." Birçok film gecemizden birinde.

"Beni canlandıran aktör hala geçerli mi?"

"Yani ... evet? Yetişkinler için. Ayrıca Taylor Swift'in bir şarkısında da oynuyor." "Jake Gyllenhaal? Kimi oynadı?"

"Hayır, o değil."

"Ben Jack miyim? Titanik'teki?"

Kolunu tuttum, şaşırdım. "Evet! İyi iş çıkardın. Hile yapıp bana arka arkaya bir sürü soru sormuş olsan da."

"Eminim annen sana seninkini söylemiştir." Güldüm. "Kafası karışmıştı."

"Bekle. ... Jack ve Rose'un iyi bir çift olduğunu düşünmüyor musun? Sence tek başlarına daha iyi olurlardı." "O

öldü, Jack."

Omuz silktiğini, omzunun benimkine değdiğini hissettim. "Ama ondan önce ruh eşiydiler."

"Öldü," diye tekrarlardım.

"Ailen dışında ... ve Micah ve Cassidy, tabii ki ..." "Elbette," dedim, ikinci tercihinin alaycılığına ayak uydurarak. "Senin altın standardın kim?"

"Güzel soru." Beynimi yokladım. Pek çok film izlemiş, pek çok kitap okumuş ve pek çok oyun seyretmişim. En iyisi kimdi?

"Rapunzel ve Flynn Rider?" Bunu bir soru olarak söyledim çünkü cevabımın gerçekten bu olduğundan emin değildim.

"Bir kuleye hapsolmak mı istiyorsun?"

"Kule sonrası şeyler. Bilmiyorum. Cevabımı değiştirebilirim. Bu sadece ilk aklıma gelen."

"Bu iyi bir şey," dedi.

İçimi çektim, görebildiğim tek ışığa, parlayan sarı şeride baktım.

Kapının altından. Telefonumu odada yerde, hoparlörün ya da kanepenin yanında bırakmıştım. "Işık için telefonun yanında mı?"

"Sanırım langırt makinesinin üstünde."

"Sence bizi tam yedi dakika boyunca burada tutacaklar mı?"

"Troy muhtemelen biz öylece dururken şişe çevirmece oynamaya başlamıştır."

"Troy senin en iyi arkadaşın mı?" Merakla sordum.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Tabii ki. Benden sonrasını kastetmiştim."

Tekrar omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım o da Simon ve Mario ile birlikte. Senden sonra başka birini bulmak için uzun bir yol kat etmem gerekiyor."

"Aynen," dedim. Simon ve Mario ortak arkadaşlardı ve ben onları benim de listemde.

Baldırlarımın arkası en alt rafa dayanmıştı ve bir diğeri de sırtımın küçük kısmına batıyordu. "Yan dönüp otursak daha mı rahat olur yoksa daha mı az?" diye sordum.

"Bilmiyorum; deneyebiliriz çünkü bir masa oyununun köşesi kürek kemiğime saplanıyor."

İkimiz de birbirimize doğru kayarken hareketlerini hissedebilmek için kolunu tuttum. Çenem omzuna değdi ya da en azından onun omzu olduğunu varsaydım. Sonra göğüs göğüse geldik. Elini tuttum.

dirseklerimi ellerime koydum, o da güldü ve benimkileri avuçladı.

"Aynı anda oturmayı deneyecek miyiz?" diye sordu.

"Evet, üçe kadar sayacağım."

"Bir."

"İki."

"Üç."

Yumuşak bir hareket değildi, ağırlıklarımız orantısızdı. Geriye doğru devrildim. Beni kurtarmaya çalıştı, beni öne doğru itti. Elim denge için havalandı ve yüzüne çarptı. Bir çığlık attı. Özür diledim. Ve sonra bir şekilde yere düştük. Dizlerim göğsüme ve büyük ihtimalle onunkilere dayanmıştı. Onun dizleri benimkileri sıkıştırmıştı.

"Bunun daha da az konforlu olması mümkün mü?" diye sordu.

"Bu dolap sadece yedi dakika için yapıldı," dedim.

Kıkırdadı. "Buraya gel." Ayaklarımı tutup yukarı çekti ve

Ona doğru, kışım halının üzerinde kayıyordu. Sonra onları arkasındaki yere koydu. Karanlıktan memnundum çünkü birden yanaklarım yanmaya başladı.

Biz en iyi arkadaştık. En iyi arkadaşların en iyisi. Yıllardır sayısız kanepede, yatakta ve yerde yan yana yatmıştık. Ama daha önce ona hiç binmemiştim.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

İlk şoktan sonra dürüstçe "Evet, aslında" diyebilirdim. Yine de yanaklarımdaki ateş bu yeni pozisyonu daha yavaş kabul ediyordu. "Bu arada Sage hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sage?" diye sordu.

"Seni şu sevimli Asyalı kız. Senin seksi olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi?" dedi, sanki birinin onun çekici olduğunu düşünmesi imkânsız bir şeymiş gibi.

"Evet," dedim. Muhtemelen onun seksi olduğunu düşündüğünü söylememi istemiyordu ama en iyi arkadaşıma sarılmıştım. Ona bacaklarımızın birbirine dolanmasıyla ilgisi olmayan bir şey söylemem gerekiyordu.

"Gerçekten kardeşimin bir pislik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, aynı zamanda konuyu saptırarak.

Kardeşi Topher iki yaş büyüktü. Muhtemelen bu gece yeni kız arkadaşıyla birlikte başka bir partideydi.

"Seninle konuşma şeklinden hoşlanmıyorum."

Jack'e sürekli bir baş belasıymış gibi davranırdı. Onu hiç yanında istemezdi. Belki Jack ve ben ilkokuldayken Topher'ı kızdırıyorduk ama biz büyüdük ve o bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Tamam..belki bazen hâlâ sinir bozucu olabiliyorduk, birkaç ay önce yatak odasının kapısını çalıp kaçtığımız zamanki gibi. Bu anıya gülümsedim. Komikti. Topher biraz rahatlarsa eğlenebilirdi. Kendini çok fazla ciddiye alıyordu.

"Sence ona karşı kendimi savunmalı mıyım?"

Bazen Jack ben daha düşünmeden ne düşündüğümü bilirdi. Aklıma, Jack'e söylediği kötü sözlerin ardından Micah'yı beton zemine itmem geldi.

"Artık çocuk değilsin," dedim. Birkaç kez derin nefes aldı.

"Şeker gibi kokuyorsun," dedi sözüme cevap vermek yerine. "Daha önce patlattığım pudra şekeri bombası. Muhtemelen hala benim saç."

"Evet," dedi. Elleri ayak bileklerinin üzerindeydi ve onları orada, belimden birkaç santim ötede hissedebiliyordum, sıcaklık tenimi ürpertiordu. Nefes alışımı duyabiliyordum. Her derin nefes alışında göğsünün yükseldiğini hissedebiliyordum.

Birdenbire ortalığı ışık kapladı ve gözlerimi kısarak aydınlığa baktım.

Gözlerim yanarken hiçbir şey göremiyordum ama Troy'un sesini duydum: "Bu bir bekârlar partisi çocuklar, yok." Sanki bizi birlikte dolaba tıkan o değilmiş gibi.

"Yanakları kıpkırmızı," dedi bir başkası ve ardından kahkahalar atarak yanaklarımı daha da kızarttı. Jack kendini benden kurtarmaya çalışmakla meşguldü ve ben de bu sürece yardımcı olmak için geriye doğru sallandım. Arkamda tahmin ettiğimden daha fazla boşluk vardı.

"Şimdi prensese tacını takacağız," dedi Sage. "Göz bağınız var mı?"

Ayağa kalktım. "Evet, ben alırım." Jack'e dönüp bakmaktan ve nedenini bilmiyordum.

Sage ondan kaçmadı. Onun elini tuttu ve "İlk olmak istiyorum. Gözlerimi bağlar mısın?"

"Elbette," dedi Jack. Sesindeki gerginliği duyabiliyordum. Gergindi. Sage'in onu sevimli bulduğunu ona söylememeliydim. Şimdi içine , garip davranacaktı. Sadece kendisi olması gerekiyordu ve kız ona aşık olacaktı.

Göz bağı televizyon sehpasının üzerindeydi ve onu alıp Jack'e uzattım, sonunda bakışlarıyla karşılaştım. Bana *iyi misin* bakışı attı. Başımı salladım. Neden olmayayım ki?

"Bunlar taşlar, millet," dedim, bir yığın kâğıt tacı havaya kaldırarak. "En doğru şekilde yerleştiren kazanır." Normalde oyun skorlarını tuttuğumuz kara tahta duvara çizdiğim büyük boy kafalı bir insan taslağını işaret ettim.

Jack çoktan Sage'in gözlerini bağlamış ve o kıkırdarken onu döndürmeye başlamıştı. Eline kâğıttan bir taç verdiğimde tökezleyerek ilerlerken, insanlar hiç de yardımcı olmayan yönlendirmelerde bulundular. Sonunda tacı tam kasıklarının olduğu yere yapıştırdı.

herhangi bir detay çizmiş olsaydım.

"Vay canına," dedi Troy. "Bu yerleştirmeyi prenze sakla."

Yaptığı işi incelemek için göz bağını çıkardı. "Demek istediğim, onlara boşuna taç mücevherleri demiyorlar!" dedi.

Gülümsedim ve kendime artık ılık olan bir dilim pizza aldım. Bir parti verdim ve herkes eğleniyordu.

"Kendinle gurur duyuyor musun?" Jack yanına yaklaşp kendi diliminden bir parça alarak sordu.

"Öyleyim."

"Olmalısın."

"Öyle olmalıyız," dedim. "Artık her yıl bir tane düzenlemek zorundayız, değil mi?"

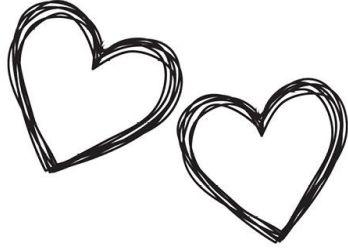
Rakibinden daha büyük ve daha iyi olsun."

"Bunun bir yarışma olmadığını söylediğini sanıyordum. Micah'ya sopa çalışmıyordun. Bu sadece alternatif bir seçimdi."

Jack'e ilgi alanlarının onun için yeterince iyi olmadığını, Jack'in onun için yeterince iyi olmadığını söylerken Micah'nın kendini beğenmiş, sinir bozucu yüzünü düşündüm. "Belki de bu sadece küçük bir rekabettir." Ve ben kazanmak istiyordum. Çok kötü.

2. Yıl

(İkinci sınıflar)

Bölüm 5

"Partimi değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

Taco kamyonu için sıranın en arkasında durdum. Öğle okulumuzun önündeki yolda sıralanan çok sayıdaki yiyecek kamyonundan biriydi. Soruyu sorana baktım.

Önce kürklü, beyaz kar botlarını gördüm, sonra gözlerim beyaz taytının üstündeki beyaz pilili eteğinde gezindi. Kazağı Sevgililer Günü'ne özel yumuşak bir pembeydi ve başında, mükemmel koyu buklelerinin omuzlarının tam üstüne oturmasına yardımcı olan pembe ponponlu beyaz bir bere vardı. Cassidy Dawson, yani kraliçenin kendisi benden çok uzun değildi ama ruhani bir varlık gibi üzerimde duruyordu.

Sonunda elinde ne olduğunu gördüm: partim için bir kâğıt davetiye. Üzerinde gülen yüz olan tek bir kalpti. İki kalp değil, kırık bir kalp değil, kutlanacak bir günü hak eden, tamamen işlevsel, mutlu bir tek kalp. Tamam, belki de insanların sembolizmi çok fazla okumasını bekliyordum, ama bu onu temsil ediyordu. Bütün hafta boyunca onları dağıttım. Tüm okula değil, sadece davetiye isteyeceğini düşündüğüm kişilere. Bu yüzden Cassidy'nin elinde bir tane görünce şaşırdım. Arkasında Jack ve benim bu akşam vereceğimiz partinin bilgileri vardı.

"Partinizin yerini almaya çalışmıyorum," dedim şimdi. Cassidy ile Micah'ya bağlı olması dışında bir sorunum yoktu.

"Ne?" diye sordu.

"Ben . Aynı pazarda bile değiliz," dedim ona. Ve ciddiydim. Micah'dan intikam almak, belki de

ama parti değildi. Ve eğer kendime karşı tamamen dürüst olursam, zaten bu hedefe ulaşabileceğimi hiç düşünmemiştim. Onun umursayacağını hiç düşünmemiştim. Belki hâlâ umursamıyordur. Belki de sadece Cassidy umursuyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bu, parti müdavimlerinin aşkı kutladığı anlamına geliyor." "Peki seninkiler ne?"

"Bekarlık. Partimde çiftlere izin yok." Sıra ilerledi ve ben de onunla birlikte ilerledim. Taco kamyonu o gün için süslenmişti. Asılmış olan krep kalpler, kenarları soğuktan kıvrılıyor ve ürkütücü bir aşk görüntüsüne neden oluyordu.

"Çiftlere izin yok mu?" Cassidy sordu.

"Doğru."

Davetiyeye tekrar baktı. Nasıl aldığını merak ettim. "Güzel," diye homurdandı. Kalbi, artık sahip olmak istemediği bir çöp parçasıymış gibi bana uzattı. Kalbi aldığımda yüzünde ekşi bir ifadeyle ellerini birbirine vurdu. Tam o sırada Micah da ona katıldı, sanki içeri süzölmüş gibiydi. Bana neredeyse hiç bakmadı bile. Saçları ürünle doluydu ve küçümseyen yüzü altıncı sınıftaki haliyle aynıydı.

Cassidy, "Onunla zaten konuştum," dedi.

Micah bana baktı. "Hiç aşık olmadın diye, Scar, aşık olan insanlarla dalga geçmek zorunda değilsin."

İfadesi karşısında şaşırarak geri çekildim. "Seninle dalga geçmiyorum. Sadece denklemin diğer tarafındaki insanların da bugün mutlu hissetmesini istiyorum.

Çiftler tüm yıl boyunca düzinelerce kutlama yapıyor. Biz de *bir tane* almalıyız." Sonra ifadesinin diğer kısmı beni vurdu. "Aşk hayatımı mı takip ediyorsun, Micah?"

"Sadece eğitimli bir tahmin." Bu sözlerle ayrıldılar.

Jack bana doğru yürüyordu. Bakışları Micah ve Cassidy'yi takip etti ve sonra yanıma gelene kadar bana geniş gözlü ifadesini verdi. "Okulun kraliyet ailesi seni varlıklarıyla onurlandırdı mı? Ne istediler?" diye sordu.

Jack geçen yıl çok değişmişti. Beş santim kadar uzamıştı. Daha önce hep aynı boydaydık, ama şimdi ona bakmak zorundaydım.

onu. Eskiden sırık gibi görünen bacakları bedenine daha iyi oturuyordu ama büyüme atağı onu daha da zayıflatmıştı.

"Buna çok kızdılar." Davetiyeyi kaldırdım. "Ve görünüşe göre aşk hayatım hakkında çok bilgililer."

"Ne aşk hayatı?"

Çok haklı olmasına rağmen "Kaba," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Kulağa öyle gelmesini istememiştim. Ama ..."

"Micah da öyle dedi." Bizi dört yıl önce terk etmiş olabilirdi ama görünüşe göre hâlâ takip ediyordu.

"Bunu nereden bilebilir ki?"

"Hâlâ beyninin içinde bir yerlerde kıvranıyor ve ona huzur vermiyor olmalıyız."

Önümdeki sırada bekleyen bir kız arkasını döndü ve "Bunu alabilir miyim?" dedi. Elimdeki kâğıttan kalbi çevirdim. "Bu mu?"

Başını salladı.

"Bekar mısın?" diye sordum.

"Evet."

Ona uzattım.

Kadın arkasını döndüğünde Jack bıyık altından kıkırdadı. "İnsanlara bu soruyu mu soruyorsun?"

"Şey, evet ... değil misin?" Ben sordum.

"Sezgilerimi kullanıyorum." Durakladı. "Sadece tanıdığım insanlara soruyorum."

Omzunu ittim ve o da gülümsedi. Saçları ve yeni gözlükler almıştı, her ikisi de bir şekilde gülümsemesini daha da güler yüzlü gösteriyordu. Bunu açıklayamıyordum ama öyleydi.

"Bob's Burgers'dan Bob ve Linda," dedim. Bunu geçen yıldan beri yapıyorduk. Nihai çiftlerimizi belirtiyorduk. Her zaman değişirlerdi.

"Çok iyiler," diye karşılık verdi. "Havalı ebeveynlerden bahsetmişken, sizinkiler bu yılki partinin daha büyük olacağını biliyor mu?"

"Ailem geçen yıldan beri benden yeni bir parti vermemi istiyor. Sonunda sosyalleştiğimi düşündüler." "Oldukça sosyalsin."

"Yine de sosyal bir parti değil," dedim.

"Sadece partiler düzenleyerek sosyal bir duruş sergilemek."

"Sosyalliğin en iyi türü." Etrafıma bakındım. "Sage nerede?" O vardı

Son bir yıldır bizimle daha fazla takılıyordu ama beni şaşırtan bir şekilde ikisi de bir araya gelmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Bir noktada Jack'e bunu sormuştum ve o da *birbirimizden bu şekilde hoşlanmadığımızı* söylemişti. Bunun denklemin sadece bir tarafı için geçerli olduğunu sanıyordum ama neyse. Bencilce, bu Jack'in hala benimle bu bekarlar partisini düzenleyebileceği anlamına geliyordu.

bugün sevgiyi kutlayın.

"Emin değilim," dedi. "Bu gece geliyor mu?"

"Sanırım geliyor."

"Ona erken gelmesini ve yardım etmesini söyle."

Gözlerini kısmıştı. "Neden bunu ona *ben* söylemek zorundayım? Sen de onunla konuşuyorsun."

İçimi çektim. "Gerçekten mi? Hiçbir şey mi?"

"Bunu gerçekleştirmeye çalışmayı bırak. Bugün bekarlığın şampiyonu olman . Özellikle de bu yılki gül şiirinden sonra. Onlar kafiyeli *yeşil çimenleri geçeceğim.*"

"Liderlik koltuğunda ben olsaydım, ben de bu yılki gül şiirini geçen yılkinden daha kötü yapmaya çalışırdım," dedim. "Üçüncü derste şiir okunurken kafanı sakladığını gördüm."

"değildi. İkinci el utanç gerçektir" dedi.

Taco kuyruğunun önüne ulaşp sipariş verdikten sonra kar tabakasının içinden kafeteryaya doğru yürüdük. Bir gece önce kasabanın üzerini örten taze toz nedeniyle bugün tüm okul ışıltı ışıltıydı.

"Heartstoppers'tan Charlie ve Nick," dedi Jack.

"Ben de onlardan hoşlanıyorum. Hey, en iyi arkadaş olarak başladılar," dedim.

Taco'suna baktı ve bir ısırık almak için paketini açtı. "Onlar yaptı."

Bölüm 6

"Evde ne yapıyorsun?" Ön kapıdan içeri girdiğimde sordum. Girişte durup botlarımı çözdüm ve fayansın üzerinde kurumaya bıraktım. Kız kardeşimin arabasını dışarıda görmüştüm ve şimdi kanepede oturuyordu, telefonu önündeydi, sanki TikToks izliyor ya da e-posta okuyor gibiydi.

"Hey, uzun bir hafta sonu için eve geldim."

"Ben çarşambaya hafta sonu demezdim."

"Perşembe günkü dersim iptal edildi ve Cuma günü dersim .

Bu nedenle *hafta sonu* kelimesini *uzun* kullandım. Ben de seni gördüğüme sevindim." Gülümsedim ve yanına gidip ona sarıldım.

"Merhaba!"

O da bana sarıldı. Kız kardeşlerim ve ben çok yakın değildik. Yine de uzak da değildik. Yedi yıllık yaş farkının yarattığı arada bir şeydik. Evelyn üniversite son sınıftaydı; bu yüzden onu gördüğüme şaşırmıştım. Genellikle sömestr ortasında rastgele bir hafta içi günü eve gelmezdi.

"Ebeveynler sana bu gece bir parti vereceğini söyledi mi?" Ben sordum.

"Söylediler. Aşk karşıtı partin mi?"

"Neden herkes böyle düşünüyor? Bu kendini sevme yanlısı bir parti.

Bekarlık yanlısı."

"Oh, anladım," dedi, ama sanki gerçekten *aşk karşıtıymışım* da itiraf etmek istemiyormuşum gibi *göz kırpan* bir ses tonuyla.

"Ben aşktan yanayım," diye homurdandım. "Sadece zorla kutlama karşıtı."

Ve ben

bunu sürekli savunmak zorunda kalmamalıydım.

Güldü. "Önümüzdeki bir ay boyunca bu kendini sevme yanlış tavrını sürdür." Gözleri önce koridora sonra tekrar bana kaydı.

Ben de koridora baktım ama boştu. "Neden gelecek ay?" "Çünkü Şubat'tayız," dedi sanki soruyu yanıtlamış gibi.

"Tamam," dedim. "Jack bir dakika içinde geliyor ve yapacak çok işim var."

"Yardım ister misin?"

"Evet, lütfen," dedim. "Süslemelerim var."

"Jacky!" Bodrumda bize katıldığında kız kardeşim "Jacky!" dedi. Kara tahta duvara desenler çiziyor ve mini mutfaktaki buzdolabını içeceklerle dolduruyorduk. "Boyun uzamış."

"Evelyn," dedi Jack ona sarılarak. "Geleceğini bilmiyordum."

"Son dakikada oldu. Ava da yarın geliyor." Birkaç saniye bana baktıktan sonra tebeşirle duvara bir şeyler çizmeye devam etti. Bekârlığın maskotu olan bir kedi üzerinde çalışıyordu.

"Öyle mi?" Ben sordum. "Neden kimse bana söylemedi?" "Sürprizleri seviyorsun."

"Sürprizlerden nefret ederim."

"Öyle," dedi Jack.

"Onları sevmeyi öğrenmelisin. Hayat sürprizlerle doludur." "Bugün neden bu kadar gizemli davranıyorsun?" diye sordum.

"Öyle ? Olmaya çalışmıyorum." Kedi çizimine bir kalp tasmacı ekledi.

Jack taşıdığı çantadan bir kâse çıkardı. "Meyve getirdim." "Jack partilerimize sağlık getirmeyi sever," dedim, sanki bir düzine sadece bir tane değil.

"Hayatınıza sağlık getiriyorum," dedi.

"Ne?"

"Evet, bilmiyorum. daha hoş geliyordu." Meyveleri buzdolabına . "Sende ne var ne yok Evelyn?"

"Fazla değil. Üniversitenin son yılı. Sonra yetişkinlik, sanırım. Peki ya

Sen? Ailen nasıl?"

"Aynı," dedi Jack. Gerçekten de aynıydılar. Annesiyle babası hâlâ birbirleriyle didişiyor, ağabeyi ona hâlâ bir çöpmüş gibi davranıyor ve o da çoğu zaman benimle takılmayı tercih ediyordu.

Kollarımı ona doladım ve şakacı bir şekilde kendime doğru çektim. "Jack'in ailesi harika. Birkaç hafta önce kar fırtınasından önce piknik yaptık, dün gece annem ve babam geç saate kadar çalıştıkları için spagetti yaptık ve önümüzdeki hafta sonu kayak yapabiliriz."

Kıkırdadı ve sarılmama karşılık verdi. "Evet, benim ailem en iyisidir."

Evelyn'in gözleri ikimiz arasında birkaç kez gidip geldikten sonra, "Başka ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

Jack'i serbest bıraktım ve oyun dolabına giderek kapıları açtım. A Geçen yıl Jack'le birlikte orada olduğum anı aklıma geldi. Yanaklarıma doğru yükselen sıcaklık beni şaşırttı. Bunu görmezden geldim ve oyun buydu. "Bu kutuyu inceleyelim ve bu gece için bazı gerçek kartları seçelim. İlişkilerle alakası yok."

"Geçen yılki oyunların aynısını oynamayacak mıyız?" Jack sordu.

"Tabii ki hayır," dedim. "Bunu sadece vasatın altında parti verenler yapar. Biz uzmanız."

Jack, Evelyn'e, "Sanırım bir yetenek üzerinde uyuyor," dedi.

"Parti düzenleme yeteneği mi?" Evelyn sordu.

"Evet, bu bir yetenek ve kız kardeşinde de var."

"Onun senin de kız kardeşin olduğunu duydum," diye alay etti Evelyn. "Değil," dedi Jack hemen.

Kutuyu ona uzattım ve masayı işaret ettim. "İlişki kartı yok."

"O benim patronum," dedi

Jack. Evelyn güldü.

"Bu mu yoksa bu mu?" Jack'e iki gömleği tutarak sordum. Parti için hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra odamdaydık ve ben bu gece ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum.

"Mavi olan. Mavi sana çok yakışıyor."

"Teşekkür ." Gömlekleri köşedeki sandalyeye fırlattım ve eğildim.
"Neden değişiyorsun ki?"
"Kurulumu yaparken kendimi iğrenç ve terli hissediyorum."
"Peki ya ben? Üzerimi değiştirmem gerekiyor mu? İğrenç ve terli miyim?"
Ona doğru yürüdüm ve burnumu boynuna dayayıp çektim. Güldü, sanki aniden gıdıklanmış gibi omzu havaya kalktı.
Geri çekildim ve omuz silktim. "Jack gibi kokuyorsun."
"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"
". Her zaman sürdüğün yeşil deodorant ve çamaşır makinesine koyduğun küçük koku topları."
"Şu *yeşil* deodorant mı?"
"İsmi bilseydim daha garip olurdu."
"Bana takıntılı olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"
"Oh, hayır. Kesinlikle öyleyim." Başımı yana doğru eğdim. "Peki ya ben? Şimdi kokla beni?"
"Seni koklamayacağım. Bana iğrenç ve terli olduğunu söyledikten sonra olmaz."
Bir kolumu havaya kaldırdım ve kol çukurumu tehditkâr bir şekilde ortaya çıkardım. "Yapma," dedi geri çekilerek. Yatak onun arkasındaydı. Yatağa çarptı.
Dizlerinin arkasına vurarak onu oturmaya zorladı.
Ona ulaştığımda beni belimden tuttu ve yanındaki yatağa fırlattı.
Güldüm ve kolumu indirdim. "Tamam. Bu sefer güvendesin."
"Az önce kazanmamışım gibi davranma."
"Bu bir oyun muydu?" Sırıtarak sordum, yataktan yuvarlanıp ayağa kalktım. "Deodoranttan bahsetmişken." Şifonyerime gittim, çubuğumun kapağını ve biraz sürdüm.
"Bu gece için gergin misin?" diye sordu. "Burada daha fazla insan olması?"
"Sanmıyorum. Henüz değil. Daha iyisini bulup bulamayacağımızı nasıl bileceğiz?"
Micah'tan daha mı iyi? Saymalı mıyız? Partisine bir casus göndermeli miyiz?"
"Bu hâlâ Micah'la mı ilgili?"
"Aşk hayatımı takip ediyor, Jack. Muhtemelen seninkini de. Bir şekilde aşagılanmaya ihtiyacı var."

"Ne ?" diye sordu. "*En iyi intikam iyi yaşamaktır?* Sadece eğlenmeli ve onun için endişelenmemeliyiz."

Gözlerimi kısarak sandalyeden mavi gömleği aldım ve askısından çıkardım. "Evet, bu sözü sevmiyorum. Ben şu sözü seviyorum

İntikam en iyi soğuk servis edilir. Dört yıl oldu. Bence yeterince soğuk."

"Hatırlat da bir daha senin kötü tarafına geçmeyeyim. Kin tutabilirsin."

Kin tutabilirdim. Özellikle de birinin arkadaşlarıma zarar vermesi söz konusu olduğunda. Bunu nadiren bırakırdım. "Git buradan, üstümü değiştirmem lazım."

Kapıya doğru yürüdü. "Hey

Jack?"

"Öyle mi?"

"Beni ."

Şifonyerimden bir toka aldı ve odamdan çıkıp bodruma doğru giderken kafama fırlattı.

Bölüm 7

Üzerimi değiştirdikten sonra koridorda yürüdüm, aşağıya götürmek için son atıştırmalıkları alacağım mutfağa doğru gidiyordum ki annemlerin odasından yüksek sesler duydum. Durdum ve bir süre dinledim.

"Bu hafta sonu iyi bir hafta sonu değil," dedi annem. "Hepimiz burada olacağız," diye yanıtladı Evelyn.

Göğsümde bir sızı başladı ve bunun kulak misafiri olduğum için kendimi kötü hissetmemden kaynaklandığını anladım. Kapıyı çaldım ve sesler kesildi.

"İçeri gel," dedi annem.

Kapı yüksek bir sesle açıldı. "Merhaba," dedim.

Annem kot pantolon ve tişört giymiş, saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı. Kız kardeşimden anneme baktım. "Her şey yolunda mı?"

"Yok," dedi annem. "Hazır mısın?"

"Neredeyse," diye karşılık verdim. "Sen değilsin." Kafası karışmış gibiydi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, dışarı çıkmak için hazırlanmayacak mısın? Sevgililer Günü için," diye ekledim, o hâlâ . O ve babam Sevgililer Günü'nde hep dışarı çıkarlardı.

"Oh," dedi. "Hayır, Evelyn şehirde."

Evelyn, annemin onun yüzünden dışarı çıkmamasından hoşlanmamış gibi ofladı.

"Ayrıca, bir parti veriyorsunuz. Bu yıl daha fazla çocuk olacak gibi görünüyor. Burada olmamız gerektiğini düşündüm. Sorumlu ebeveynler olmak için."

Bu sefer öfkelen dim. Annemin beni bahane olarak kullanması hoşuma gitmemişti.

ya da.

"Gelecek hafta sonu dışarı çıkabiliriz," diye beni temin etti. "Önemli bir şey değil." Evelyn kollarını kavuşturdu. Belki de tartıştıkları konu buydu. Evelyn her şeyi kontrol altına aldı. gerekiyordu. İnsanlar her an gelmeye başlayabilirdi.

Sanki düşüncelerim ilk gelişi çağırıyordu çünkü orada bir oturma odasına girdiğimde kapı çaldı. Cevap verdiğimde Sage verandada duruyordu. "Oh, hey, biraz yiyecek taşımama yardım etmek ister misin? Alt katta mı?" Ben sordum.

"Elbette." İçeri girdi ve kalın ceketini çıkarıp kapının hemen iç tarafındaki kancalardan birine astı. "Yine kar yağacak gibi görünüyor."

Başımı kapıdan çıkarıp gökyüzüne baktım. Hava yanaklarımı ısırdı ve gözlerimi üşüttü. Kar gibi kokuyordu, o dumanlı keskin koku. O botlarını çıkarıp duvara dayalı uzun bankın altına iterken ben kapıyı kapattım.

"Buraya ilk gelen ben miyim?" diye sordu, beni mutfığa kadar takip ederek.

"Evet. Yani, hayır, Jack burada. yardım etmek için daha önce geldi. Daha önce gelemedin mi?"

"Öyle mi gerekiyordu?" diye sordu.

Hay aksi. Onu davet etmem gerektiğini unutmuştum, Jack'i değil. "Hayır, hayır, sen değildin. Kız kardeşim yardım etmek için buradaydı." Ona birkaç paket cips ve büyük bir kâse uzattım ve kalan kurabiyeleri aldım.

"Bu yıl tabela yok mu?" diye sordu, elimdeki kurabiye tabağını kastederek.

"Zaten alt katta."

"Güzel."

Merdivenlerin başına geldiğimizde kapı çaldı. Sage kurabiye tabağıma uzandı. "Bunu ben aldım. Sen de bunu al."

"Teşekkürler."

Verandada geçen yıl gelen üç kız ve gelmeyen iki kızıdan oluşan bir grup vardı. "Merhaba, içeri gelin. Ceketler burada, ayakkabılar orada ve sonra aşağıya inin."

Kapıyı kapatmak üzereyken Troy ve tanımadığım başka bir adam kürekle kazınmış yürüme yolundan hızla yukarı çıktılar.

"Troy, buradasın," dedim. "Belki geçen yıl kendine bir kız arkadaş bulmuşundur diye düşündüm."

"Gerçekten böyle mi
düşündün?" "Hayır," dedim.

Yüksek sesli bir kahkaha atarak omzumu kontrol etti ve içeri girdi. "İkimiz
de sonsuza dek bekar kalacağız."

Görünüşe göre, Sevgililer Günü'nde bekarlar partisi düzenlemek insanları
bir ilişkiye açık olmadığını varsayacaktım. En azından bana neden çıkma
teklif edilmediğini açıklamak için kullanacağım bahane . Kimseye çıkma
teklif etmememin sebebi neydi? Bekâr olmaktan daha çok sevdiğim birini
bulmam gerekiyordu. O kişiyi henüz bulamamıştım.

Troy'un arkadaşı da içeri girerek, "Ben David," dedi.

"Merhaba, tanıştığımıza oldum. Lone Peak'e mi gidiyorsun?" Kesinlikle
çevredeki tek lise değildi ama tüm arkadaşlarımın gittiği yerdi.

"Hayır, Skyridge'e gidiyorum."

"Oh, güzel." Burada başka okullardan insanlar da vardı! Bu başarılı bir
partinin işaretiydi, değil mi? Micah'nın partisinin her türden insanı çektiğini
biliyordum.

Troy ve David alt katta kayboldular ve ben de ön kapıya bir not bırakarak
diğerlerini içeri girmeleri için yönlendirmeye karar verdim. Sonra ben de gruba
katıldım.

Jack çoktan çalma listemi açmıştı ve Brittney'den "Stronger"
Mızraklar odayı doldurmuştu. Jack ve Sage uzun kanepede oturmuş
konuşuyorlardı ve birkaç kişi de tezgâhın etrafında duruyordu. Troy sanki
buranın sahibiymiş gibi arka bahçeye açılan kapıları açmıştı ve arkadaşıyla
birlikte verandada duruyordu. Odanın içinden soğuk bir hava akımı
geçiyordu.

Sonraki bir saat boyunca insanlar avuç avuç gelerek bodrumu doldurdu
ve geniş verandaya taştı.

Herkesin dikkatini çekmeye çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı. Jack
yanımda belirdi ve müziği kapattı. Muhtemelen iyi bir karardı. Sonra
parmaklarıyla ıslık çaldı. Herkes sessizleşti.

"ıslık çalabildiğini bilmiyordum." Nefesimin altında söyledim. "Benim
hakkımda bilmediğin *bazı* şeyler var. Çok derinimdir."

Gülümsedim ve o da birlikte oturduğu kanepeye geri döndü.

Sage.

Elimi kaldırdım. "Pekâlâ millet, bir oyun oynayacağız-" "Şişe çevirmece
mi?" Troy bağırdı.

Gözlerimi ona doğru yuvarladım. "Hala hayır."

Birkaç kişi hayal kırıklığına uğramış gibi homurdandı. Bu sandığımdan daha popüler bir oyun muydu?

"Hayır, doğruluk oyunu oynayacağız," diyerek Jack'in daha önce seçtiği kart destesini elime aldım.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu biri.

"Sadece gerçek." Desteden bir kart çektim. "Örneğin, Jack başlayacak. Gönderdiğin son mesajda ne yazıyordu?" "Uh

... . Hatırlamıyorum," dedi.

"Yüzden telefonunu çıkarıp okuyorsun," dedim.

Bana bunu yaptırma bakışı atıyordu ama neden olduğundan emin değildim. Jack tarafından gönderilen bir mesaj ne kadar utanç verici ki? Çok ılımlı bir mesajcıydı. Bazen üç kelimeden fazla mesaj atardı; çoğu zaman atmazdı. Jack yüz yüze geldiğinde içini döken, ancak dijital etkileşimleri çok kuru olan biriydi.

Ama bunu yapmak istemediği belliydi, bu yüzden "Önce ben gideceğim" dedim ve telefonuma baktım. "En son Jack'e mesaj attım ve şöyle yazıyordu: *"Kıçını kaldır ve buraya gel, geç kaldın."* Hemen altında bana yanıtı görebiliyordum. Şöyle yazıyordu: *Yoldayım*. Neden bunu yüksek sesle okuyamıyordu? Belli ki başka birine daha mesaj göndermişti. Kim olduğunu merak ettim.

"Sıkıcı!" Troy dedi ki. *"Jack'in* son mesajında ne yazdığını bilmek istiyoruz. İnsanlar bilmeli!"

Talebini birkaç onay sesi takip etti.

"*Bana* doğruyu söyle!" Sage, Jack'in yanında oturduğu yerden seslendi. Onu kurtarıyor muydu? Son mesajı ona mıydı? Herkesin duymasını istemediği bir mesaj mı?

Bu düşünce boğazımı sıktı ve nedenini bilmiyordum. Kartı temizledim, sonra başka bir kart. "Eğer bir şey yapsaydın ne yapardın? sonuçlarının olmayacağını biliyor muydun?"

"Troy'u öldürmek mi?" Sage söyledi ve herkes güldü.

"Tasfiye!" Troy hiç alınmadan "Tasfiye" dedi. Sonra Troy parmağıyla havayı işaret etti. "David'e bu evin içinde ya da çevresinde herhangi bir yere saklanması için meydan okuyorum ve eğer onu beş dakikadan daha kısa bir sürede bulabilirsek, kaybedecek."

İçimi çektim. "Doğruluk oynuyoruz Troy." Cesaret tehlikeli bir şeydi. Sevişme seanslarına ve aşk itiraflarına eğilimliydi. Bu partiye ait bir şey değildi.

"Ama doğruluk mu *cesaret* mi oynamalıyız," dedi.

"Bırakın yapsın," dedi Sage.

"Kötü bir cesaret değil," dedi Jack, Sage ve Troy'un tarafını tutarak. İçimde bir acı hissettim. Her zaman aynı fikirde olmasak toplum içinde hep birbirimizin tarafını tutardık. Bazen bunu daha sonra özel olarak tartıştık. Yine de zaman aynı fikirdeydik.

Derim tahrişle karıncalandı. Reddedilmiştim. "Tamam, git saklan. Evden ya da bahçeden çıkmayın."

David ayağa kalktı, hepimizi selamladı ve havalandı. "Saklanmak için iki dakikanız var!" Troy bağırdı.

"Yatak odalarına girme!" Arkasından seslendim, kız kardeşimin ve ailemin dolaplarında ya da saklanmayı seçtiği her yerde yabancı bir adamı nasıl takdir etmeyeceklerini düşündüm. Ve ben de onu kesinlikle yatak odamda istemiyordum.

Troy herkesin görebilmesi için havada tuttuğu bir zamanlayıcı başlattı. Ne zaman on saniye kalmıştı, herkes geri sayıma başladı. Sıfıra gelindiğinde kahkahalar ve bağırışlar arasında yukarı ya da dışarı koştular.

Birkaç dakika sonra kendimi mutfakta yalnız buldum. Babam içeri girdiğinde David için kiler ve dolaplar vardı. "Özür dilerim," dedim. "Evin her yerinde insanlar var."

Gülümsedi. "Partiler böyle olur." "Öyle mi?"

Bir bardağa önce buz sonra su doldurdu.

"Annemi dışarı çıkarmak için çok geç değil," dedim.

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve karanlık bir odada televizyonun beyaz ışıltısını görebildiğim oturma odasına doğru baktı. "Evelyn'le birlikte."

"Evelyn'e bir şey mi oldu? O iyi mi?" Birden endişelenerek sordum.

"Bir şey mi söyledi?" diye karşılık verdi.

Bu benim soruma cevap vermedi. Hatta beni daha da endişelendirdi.

"Hayır."

Elini başımın üzerine koydu ve beni hızlıca kucakladı. Sarılmayı pek sevmezdi, o yüzden bu rahatlatıcı bir hareket değildi. "Sorun yok. Her şey yolunda," dedi.

Evin diğer tarafından biri bağırdı. "Onu buldum!"

Babam baktı. "Git bir ev sahibesi ol ve bu endişelenmemeye çalış."

Gözlerimi ona diktim. "Çok geç, ama evet..." Bir grup insan yanımdan geçti, David'i ortalarına aldılar, onu aşağıya doğru sürerlerken gülüyorlardı.

Hepimiz tekrar bodruma doluştuğumuzda David, "Artık birine meydan okuyabilirim, değil mi? Son cesareti ben aldığımdan beri."

Jack bana izin ister gibi bir bakış attı. Ben bir şey söylemeyince, "Evet. İstiyorsun." dedi.

"Troy'a gidip komşunun jakuzisinde oturması için meydan okuyorum. Saklanacak bir yer ararken bir tane olduğunu gördüm."

"Oh, ben-" demeye başlamıştım ki grup "Evet! !" diye bağırdı. Troy çoktan tişörtünü ve kot pantolonunu çıkarmıştı.

Arka kapıdan fırladı ve komşunun verandasına doğru koşmaya başladı. Biz bir dönümlük arazide yaşıyorduk, komşularımız da öyle. Arka bahçelerimiz çitle çevrili değildi, bu yüzden her mülk bir diğerine sorunsuzca akıyordu. Kar örtmüştü

Troy'un ayak izleri beyazın içinde zikzaklar çizen koyu bir iz oluşturunuyordu ve bu büğrü yol onu çok iyi temsil ediyordu.

Komşularımız Stillers, tatlı, yaşlı bir çift, sık sık bize ödünç verirlerdi. sıcak küvetlerini. Ya bunun komik olduğunu düşünecekler ya da polisi arayacaklar. Dürüst olmak gerekirse her iki şekilde de olabilir.

"Tam bir şapşal," dedi Sage, bir grup insan kuru betonun üzerinde durmuş onu izlerken. Bazı insanlar onu takip etmişti. Ben bile jakuzinin ısıtıldığından emin olduk. Geleceğimizi onlara her zaman önceden haber verdik.

Durduğumuz yerden sıçrama sesini ve ciyaklamayı duyabiliyordum. aksi halde sessiz bir geceydi. "Gidip ona bir havlu

getireyim," dedim. Merdivenleri tırmanarak çamaşır dolabına doğru ilerledim. "Ona hiçbir şey söylemedim," dedi Evelyn, sesi gergindi. "İyi, çünkü bu konuyu konuşmuştuk," dedi babam. "Bu konuyu konuştunuz. Ben de dinledim."

Kulak misafiri olduğumu umursamadan bu kez yerimde kalmaya çalıştım. Neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu.

"Evelyn," dedi babam.

"Biliyorum, . Yarın. Sana bekleyeceğimi söylemiştim. Bekleyeceğim."

Ve sonra sessizleştiler. Kalan merdivenleri tırmandığımda

ve dolaba ulaştığında gitmişlerdi, sanki her şeyi hayal etmiştim. Hayal etmediğimi biliyordum ama yine de vücutum sanki uhrevi bir deneyim yaşamışım gibi titriyordu. Bir musallat.

Bir havlu aldım, sonra bir yığın daha aldım, Troy'a başka insanların da katıldığından emindim ve onları aşağıya indirdim.

Troy geri döndüğünde "Bu ferahlatıcıydı," dedi ve havluyu çıkardı. tuttuğum yığın. Onun bu hareketiyle yanağıma bir damla su çarptı. "Benim sıram! I

Partinin ev sahiplerine yedi dakika boyunca dolapta oturmaya cesaret edin!" Önce beni, sonra da evin içinde olan Jack'i işaret etti.

Grup tekrar tezahüرات yaptı.

"Bunu geçen sefer yapmıştık," dedim iç çekerek. "Ve çok eğlenceliydi," dedi.

kez daha, dolaba doğru itilirken kontrolümün çok az olduğunu fark ettim. Ve bir kez daha kapı arkamızdan kapandı, görüşüm kayboldu.

Bölüm 8

Jack sessizliği "Bana kızgın mısın?" diyerek bozmadan önce ikimiz de birkaç dakika boyunca derin derin nefes aldık.

Üst katta olanlarla o kadar meşguldüm ki ona kızgındı. Ayrıca, herkes meydan okumalardan keyif alıyor gibiydi, yani sonunda Sage ve Troy'un tarafını tutmakta haklıydı.

"Hayır," dedim.

"O zaman sorun ne?"

"Bilmiyorum. Evelyn'le ilgili bir şey mi? Ailem garip davranıyor. O da garip davranıyor. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ve sen onlara sordun."

"Bana yarın söylemekle ilgili bir şeyler söylediler. Muhtemelen partimi mahvetmek istemiyorlar. Eğer partiyi mahvedecekse, kötü bir şey olmalı, değil mi?" Sol omzum bir oyun kutusuna bastırılmıştı. Büyüklüğüne bakılırsa muhtemelen Settlers of Catan ya da Ticket to Ride.

"kalmadan önce endişelenme."

"Haklısın," dedim. "yok. Her şey girecek."

Beni kucakladı. Babam gibi ben de pek sarılmayı ama kendimi ona karşı rahatlamış buldum. Raflar artık yan tarafıma batmıyordu. Ama bu muhtemelen onunkini de deldikleri anlamına geliyordu. Omzunun ahşapla birleştiği yere dokunmak için uzandım.

"Acımıyor," dedi, her zaman yaptığı gibi aklımı okuyarak. "Mesajında ne yazıyordu?" Elimi tekrar yerine koyarak sordum Beline.

"Ne?"

"İçin okumak istemediğin." "Hatırlamıyorum."

Ben de onu okuyabiliyordum. "Bana yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Sage'e mi?" "Sage'e mi? Hayır, kardeşime."

"Oh, kaba mıydın?" Ben sordum.

Uzun bir nefes verdi. "Söylediğim şey değildi, herkesin bana ondan önceki metni okutabileceğini düşünmemdi."

"Hangisiydi?"

"Topher, Topher oluyor." "Ve sen de ona izin veriyorsun."

"Evet."

"Ne dedi?"

"Bana aşağılayıcı bir terim, bir eşcinsel hakareti söyledi ve David'in benim de böyle hissettiğimi düşünmesini istemedim."

"David eşcinsel mi?" Ben sordum.

"Öyle. Dışarıda; sırlarını açıklayacak değilim." "Topher bu sefer sana ne söyledi?"

"Bir şey bulamadı. Kaybettiğimi düşündü. Onun eşyalarına dokunmam." Hâlâ sarılıyorduk ve beni daha sıkı sıkıyordu. Karıncalanmalar Elleri sırtımdan başımın üstüne kadar uzanıyordu. Normalde Jack sarılırken böyle bir şey olmazdı.

kurtulmak için bir adım geri attım. "Sence kaç dakika olmuştur?"

"Emin değilim. Muhtemelen üç kişi falan. Tekrar oturalım mı?"

"Geçen sefer çok iyi gittiği için mi?"

"Bu sefer arka arkaya mı?"

Dolap kapısının dışında konuşmalar ve gülüşmeler vardı. Neredeyse, geçen seferkinden farklı olarak, insanların dikkat ettiğini düşünmediğimi söyleyecektim. Bir önceki yıl olduğu gibi kapının aralığından gelen ağır nefes alışları duymadım. Muhtemelen gidebilirdik. Onun yerine, "Tabii." dedim.

İkimiz de arkamızı döndük ve ellerini tuttum. Onları tuttum. sırtlarımızı birbirine bastırdık. Bunun bir dakika önceki sarılmadan daha az samimi hissettireceğini düşündüysem yanılmışım. Ama bu sefer geri adım atmadım.

Birbirimizi ittik, kendimizi aşağı indirirken ağırlığımızı destekledik.

yere yapıştırdık. Her şey yolunda gitti ve şimdi hâlâ birbirimize yapışık bir şekilde oturuyorduk. Aldığı her nefes omurgam boyunca hareket ediyordu.

"İnsanlar eğleniyor gibi görünüyor," dedim.

". Muhtemelen Micah'nın partisindeki insanların eğlendiğinden çok daha fazla eğleniyorlardır."

Güldüm. "Aynen öyle. Sevgililer Günü bekarlar içindir."

"Peki ya sen?" diye sorduğunda sesinde bir gülümseme vardı. Sen eğleniyor musun?"

"Evelyn meselesi beni strese sokuyordu ama şimdi daha rahat hissediyorum." "Dolapta mı? Benimle mi?"

"Aynen öyle. Benim mutlu yerim."

Kıkırdadı ve bu bana karşı titreşti, ellerim ve ayaklarım karıncalanarak canlandı. Sonra başını benimkine yasladı. Ben de onun ağırlığına uydum ve orada oturup birbirimize nefes verdik.

"Scarlett?"

"Öyle mi?" Nedense nefesim kesilmişti ve bu beni bu gece olan her şeyden çok korkutuyordu.

Mükemmel zamanlanmış bir deja vu anında, dolabın kapısı yırtılarak açıldı ve ışık alanımıza doldu, beni bir anlığına kör etti. Jack'in şeyi söylememesine sevinmiştim. Bu gece endişelenecek başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Boooooo," dedi Troy. "Geçen yılki kadar eğlenceli değil."

"O zaman belki de en iyi arkadaşlarınızı bir dolaba kilitlemeyi bırakmalısın," dedim ve ayağa kalkıp dışarı çıktım. "Bizi asla bir şey yaparken yakalayamayacaksınız. herhangi bir şey."

"Bundan emin misin?" Troy sordu ve bu benim kafamı

karıştırdı. "Kar yağıyor!" diye seslendi dışarıdan biri.

Ayaklarım çoraplıydı ama dışarı çıktım, hava sıcak yanaklarımda iyi hissettiriyordu. Kar gökyüzünden yağıyor, kümeler halinde süzülüyordu. Bazı insanlar çoraplarıyla dışarı koşuyordu. Kapalı verandanın hemen dışına çıktım ve yukarı baktım. Karanlık gökyüzüne karşı beyaz lekeler bir an için tünel görüşü yarattı. Yüzüme düşen kar hemen eriyip şakaklarımdan ve çenemden aşağı damladı.

Beni serinletme şekli düşüncelerimi temizliyor gibiydi. Jack'in o dolapta ne söyleyeceğini bilmem gerekiyordu. Jack'le bir ilgisi var mıydı?

Troy'un ifadesi mi? Etrafta onu aradım. Karın içinde değildi. İçeri geri adım attım, ıslak çoraplarım halının üzerinde ezildi. Uzanıp çoraplarımı çıkardım, elimde top yaptım ve kalabalığın içinde Jack'i aradım.

Gözlerimiz odanın diğer ucunda buluştu. Üzgün da hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bu kadar uzaktan tahmin edemezdim.

Ne? diye *sordum*, dolaba baktım, sonra ona döndüm, umarım aklımı okuyabilirdi.

Dolaba da bir göz attıktan sonra birkaç grubun etrafından dolaşarak bana doğru yürümeye başladı. Onunla yarı yolda buluşmaya kız kardeşim Ava tarafından durduruldum.

Şaşırmış gibi bir ses çıkardım. "Merhaba."

"Bir parti verdiğinizi duydum ama kendim görmem gerekiyordu. Oldukça etkileyici." Gözleri elimdeki çoraplara takıldı.

"Islandılar," dedim açıkça.

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Öfkeli biri olmalı." "Evelyn yarına kadar gelmeyeceğini söyledi."

Başıyla üst kata açılan kapıyı işaret etti. "Boşanma konuşmasını bensiz yapacaklarından endişe ediyordum."

Şimdi onun arkasında duran Jack duymuş olmalı çünkü nadiren kullandığını duyduğum bir küfür savurdu.

Karnım yere düştü.

Bölüm 9

Bir saat sonra herkes gitmişti. İçsel krizimden habersiz, bana teşekkür ederek ve giderken ne kadar eğlendiklerini söyleyerek . Yakında bir araya gelmemiz gerektiğini söylediler. Gelecek yılki parti için önerilerde bulundular.

Ayrıntıları hatırlamıyordum, sadece Jack'in kapıda durduğunu ve kolunu dirseğime doladığını hatırlıyordum. Acaba beni tutuyor muydu yoksa sadece öyle mi hissettiriyordu?

Sonra alıyordu. Elime baktı ve kolunu kavradığını fark ettim. Çabucak bıraktım.

"Kalmamı ister misin?" diye sordu ceketini bırakarak. "Hayır, sorun değil. Ben iyi olacağım."

"Bana ihtiyacın olursa kalmamı isteyebilirsin." "Sorun değil," dedim.

"Ben kalacağım."

bir rahatlama yayıldı. "Tamam, sadece sen istersen."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Odanızda bekleyeceğim." Koridora yöneldi.

Kendimi olacıklara hazırlayarak döndüm.

Ailem oturma odasında kıpırdamadan oturuyordu, televizyon kapalıydı ama kimse konuşmuyordu.

İlk konuşan Ava oldu. "İşleri için özür dilerim. Bildiğini sanıyordum."

"Hâlâ bilmiyorum," dedim. Muhtemelen ne olduğunu kabul etmeyi reddettiğim için

Kalbim bana söylüyordu. Beynim buna bir anlam veremedi. Ve kalpler

güvenilmez kaynaklar olduğunu düşündüm. "Kim boşanıyor? Büyükanne ve Büyükbaba?" Elli küsur yıldır evli olmalarına rağmen bu, diğer seçenekten daha mantıklıydı.

Evelyn bana *cidden mi?* bakışı attı.

"değil," dedim annemle babamın arasına bakarak. "Siz mükemmelsiniz."

"Kimse mükemmel değildir," dedi annem. "Otursana."

Hâlâ kapı aralığında oyalanıyordum. Oturmak istemiyordum. Oturmak her şeyi gerçek yapardı. Ama yine de oturdum. Kız kardeşlerimin arasındaki açık kanepelerine oturdum. Annem ve babam ayrı koltuklarda oturuyorlardı, korkunç bir gelecek hayali gibi.

"Bu şimdilik sadece bir ayrılık," dedi babam. "Bir deneme

süresi." "İnsanlar boşanmadan önce hep böyle der," dedi Ava.

"Neden?" diye sordum. Ben sordum. "Anlamıyorum."

Annem ve babam üzgün bir kabullenişle birbirlerine baktılar. Önce annem konuştu, "Biz sadece aşık olduk."

"O zaman tekrar içine düş," diye . Bu çürük bir bahane gibi görünüyordu, bütün bir aileyi yok etmek için yeterince iyi değildi.

"Oda arkadaşları gibiyiz," diye ekledi babam. "En iyi

arkadaşlar." "Ve bu kötü bir şey mi?" diye sordum.

"Jack'le evli olduğunu düşünsene," dedi Evelyn nefesinin altından. Ona pis bir bakış attım. Kimin tarafındaydı?

"Neden bu kadar çabuk pes ettiğini anlamıyorum," dedim. "Bunun için savaşmak istemiyor musun? Birbirinizi seviyorsunuz."

"Tatlım," dedi babam. "Ne kadar uzun zamandır savaştığımız hakkında hiçbir fikrin yok.

Bu. Yorulduk ve mutlu olmayı hak ediyoruz. Siz büyüyene kadar bekledik."

"O kadar da büyümedim," dedim. Bazen böyle davranıyor olabilirlerdi ama ben hâlâ buradaydım. Henüz işlerini bitirmemişlerdi.

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz," dedi. "Ve saygı duyduğumuz için ayrı olmanın daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu göreceğiz."

"Daha da kötü olacak," dedim, kız kardeşlerimin tüm bu olanlara neden bu kadar sessiz kaldıklarını merak ederek. Ne zamandır biliyorlardı?

Ava uzanıp elini benimkinin üzerine koydu, ben de çektim. Annem ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı, bana sempatik bir kafa uzattı

Tilt. "Sanırım senin Sevgililer Günü versiyonunu benimseyebiliriz." "Yapma." Ayağa fırladım. "Bugün sana göre bir gün değil."

Elini uzatarak bir adım daha yaklaştı.

"Hayır, rahatlık istemiyorum. Birbirinizi teselli edin." Babamla onun arasını işaret ettim. "Beni değil. Bu iş daha bitmedi." Bu sözlerle oturma odasından kaçtım, koridordan aşağıya indim ve kapımı kapatıp sırtımı dayadığım yatak odama gittim.

Jack yatağında oturduğu yerden başını kaldırdı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım.

"Scarlett," dedi Jack. Ben daha tek kelime etmeden önümdeydi. Kollarını açtı ve ben her şey yoluna girecekken teselliye kabul etmek istemeyerek onlara baktım. İyi olmak zorundaydı. Çapraz kollarımdan çekerek beni göğsüne doğru götürdü ve sardı.

"Çok üzgünüm," dedi şakağıma doğru, bana sıkıca sarılarak. "Çok, çok üzgünüm."

"İnsanlar aşkı yılda sadece bir kez kutladıklarında böyle olur. Yavaş yavaş ölür."

"Kimin aşka ihtiyacı var ki?" Jack söyledi.

Dışarı vuramadığım bir boğuldum. "Aşk berbat bir şey."

"Buraya gel." Beni yatağıma götürdü ve yorganı geri çekip beni yorganın altına soktu.

"Gidiyor musun?" Fısıldadım.

Başını salladı ve yanımdaki yatağa tırmanarak sırtımı önüne doğru çekti. Uzun bir süre bu şekilde yattık. Eğer bu odadan bir daha çıkmak zorunda kalmayacağım, bu kapının dışında olanların gerçekliğiyle yüzleşeceğim anlamına, sonsuza kadar bu şekilde yatardım.

"İyi olacaklar," dedim sonunda. Sesim düz ve duygusuz çıkıyordu. "Bu sadece bir ayrılık. *Bir deneme süresi*. Görecekler."

"Edwardson'ların çiftliğinin arkasında bisiklet sürdüğümüz ve tüm ineklere isim verdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Jack dedi, sesi kulağıma yumuşak geliyordu.

Başımı salladım.

"Hayalindeki işin çiftçilik olduğunu söylemiştin, böylece bütün gün tulum giyip traktöre binebilecektin?"

"Evet," dedim.

"Bu hala hayalindeki iş mi?"

"Az önce olanları aklımdan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet," dedi. "Ama aynı zamanda, daha önce ıslık çalabilmeme şaşırdığımda fark ettim ki, birbirimiz hakkında bildiğimiz bazı şeyler zaman içinde donmuş. Herkes gibi biz de büyüdük ve değiştik, ama bu o kadar ince bir şekilde oldu ki belki de bazı şeylerin farkına bile varmadık. Ve bu beni düşündürdü, en son bildiğim kadarıyla sen çiftçi olmak istiyordun."

Bizi özetlerken ailem hakkında bir şeyler söylemeye çalıştığını biliyordum ama bunu duymak istemiyordum. "Düdüğün çok etkileyiciydi," dedim belime sımsıkı sarılmış olan kolunu kavrayarak.

"Bunu nasıl öğrendin?"

"YouTube'dan," dedi.

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Evet," dedi kıkırdayarak.

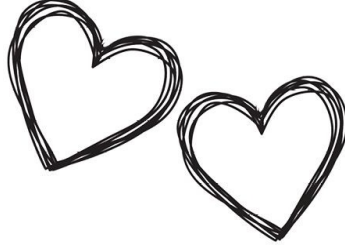
"Artık ne olmak istediğimi bilmiyorum ama tulumun içinde berbat görünüyorum."

"Ben de seni yıllardır bunların içinde görmemiştim." Kolu sıkıca sarıldı ve gözlerimde sıcak yaşlar birikti. Onları uzak tutmak için birkaç kez göz kırptım, zar zor zapt ettim. Daha önce dolapta neredeyse yapacağı itirafı kendine sakladığı için çok mutluydum. Çünkü şu anda arkadaşına ihtiyacım vardı ve bunu kaybetme riski taşıyan hiçbir şey buna değmezdi.

Yer , ona doğru yuvarlandım ve yüzümü boynuna gömdüm. "En iyi arkadaşım olduğun için teşekkürler."

"Her zaman," diye cevap verdi.

3. Yıl (Gençler)

Bölüm 10

Kıza parçalanmış ve ezilmiş bir kutu kalp şeker uzattım. Camı açık arabasında oturmuş, muhtemelen eve kiminle gidecekse onu bekliyordu. Bekâr olup olmadığından bile emin değildim ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Bütün hafta bunları dağıtmıştım ve elimdeki son birkaç taneden kurtulmaya çalışıyordum. "Bu akşam partime gel," dedim kutunun üzerinde yazan bilgileri göstererek.

"Ne oldu buna?" diye sordu, köşesinden burnunu kıvrırarak. "Bir kamyon mu ezdi?"

"Böyle görünmesi gerekiyordu. Bu bekarlığı kutlayan bir parti."

Yüzlerce kalp şeker kutusunu parçalayıp ezmek çok katartık olmuştu. Kulağa nasıl geldiğini biliyordum. Beni nasıl ortaya çıkardığını. Acı. Kızgın. Geçen yıl hayatımın en kötü yılıydı. Ama yine de, annemle babamın ayrılmasının iyi bir şey olacağına dair tutunduğum küçük umut kırıntısını kaybetmemiştim. Ne de olsa bu sadece bir ayrılıktı. Bunu kalıcı hale getirmemiş olmaları iyiye işaretti. diye düşündüm.

Bir başka lise Sevgililer Günü geçit töreninde daha oturmak zorunda kalmak Bugünkü güller de yardımcı olmuyordu. Sanki bu yıl daha fazla insan gül almış gibiydi. Ve bu yılın şiiri iğrenç ötesiydi. *Ölümcül cazibe* ile *kimyasal reaksiyonu* kafiye yapmışlar.

"Oh, sen Scarlett'sin," dedi. "Aşk karşıtı partileri düzenleyen kız. Geçen yıl Cassidy'nin partisindeydim ve ne zaman seninkinde birinin olduğunu duysa daha da sinirleniyordu."

"Öyle mi yaptı?" Ben sordum. Neden bu düşünce bana ilk defa

Bir süredir yaşadığım heyecanı? Bu geceki partiyi planlamak için harcadığım son bir ay, bana herhangi bir amaç sağlayan tek şeydi. "Peki ya Micah?"

"Yüzü hep asıktır."

"Doğru. Oh." Davetiyeyi işaret ettim. "Ve bu aşk karşıtı değil. Bekarlık yanlısı."

"Benim bir erkek arkadaşım var."

"Neden?" Dedim. Tamam, belki de aşk karşıtı çukurun kenarında sallanıyordum. "Yani, bekâr arkadaşlarından birine mi vereyim?"

"Elbette," dedi ve kutuyu yanındaki koltuğa fırlattı. Kutu yere düştüğünde bir toz pufu çıkardı.

"Scarlett!" Otoparkın karşısından ismimin seslenildiğini duydum ve Etrafta dolaşıyor, kaynağı bulamıyor.

Konuştugum kız arabasını çalıştırdı ve ben de benimkinin önünden sürücü tarafına doğru yürüdüm. İşte o zaman Jack'in bana doğru geldiğini gördüm. Elini sallayarak okuldan çıktı.

Gülümsedim. Bugünlerde tek neşe kaynağım oymuş gibi hissediyordum ve Bunun bir insana yüklenecek çok şey olduğunu biliyordum, bu yüzden bunu kendime saklamaya çalıştım. Elbette en iyi arkadaşım olduğunu biliyordu ama onsuz olduğumdan çok daha fazla mutsuz olacağımı bilmesine gerek yoktu. Tamam, belki o da bunu zaten biliyordu.

"Hey," dedi. "Hâlâ parti için malzeme almaya gidiyor muyuz?"

"Evet." Anahtarlığımınla kapıları açtım ve o da içeri girdi. İkimiz de ehliyetlerimizi geçen yıl almıştık ama benim arabam vardı, onun yoktu, bu yüzden okula ve gitmek istediğimiz hemen hemen her yere arabayla giderdik.

Arabayı çalıştırırken Jack, "Sage bu geceki partiye de istedi," dedi.

"Micah ve Cassidy'nin partisine mi?" Otoparktan çıkan araç kuyruğuna ben de katıldım.

"Bizimkiler yok," dedi.

"Umarım ona hayır

demişsindir." "Ona seninle

konuşacağımı söyledim."

"Bunu ona neden söyledin ki? Bu bir bekârlar partisi. Ayrıca, sanıyordum." Yaklaşık altı ay önce bir araya gelmişler ve iki ay sonra ayrılmışlardı, her ikisi de birlikte olma beklentisinin

gerçekten birlikte olmaktan daha eğlenceliydi ya da onun bir şey.

"Ona ikinci bir şans vermeyi düşünüyordum."

"Öyle miydin?" Ben sordum. İkinci şansların bir şey olduğunun kanıtı. Göğsümde küçük bir umut titreşimi büyüdü.

"Sence yapmalı mıyım?"

"Muhtemelen, ama ona ikinci şansların Sevgililer Günü'nden sonraki gün başlaması gerektiğini söyleyin." Bugün insanlar ucuz pelüş hayvanlar ve daha da ucuz çikolatalar dağıtarak aşkı değersiz hissettiriyorlardı. "Benden nefret etme."

"Senden nefret etmiyorum," dedi.

"Bana kızma. Yarın daha güzel bir gün." Bugün annemle babamın ayrılışının birinci yıl dönümüydü. Bugün birçok nedenden dolayı zordu.

"Bunun hakkında konuşabileceğini biliyorsun," dedi. "Dışarı çıkar. İhtiyacın olanı iste."

"Bunun hakkında konuşuyorum."

"Yapmazsın. Asla yapmazsın."

"Ama nasıl hissettiğimi biliyorsun ve bu yardımcı oluyor," dedim.

Sanki bunun aynı şey olmadığını söylemek istercesine yüzünü buruşturdu.

"Şu kız seni ," dedim, ona bir bakış atan kızı işaret ederek.

park etmiş arabaların arasından geçerken uzun uzun baktı. Hâlâ çıkmak için bekliyorduk. Okuldan sonra otoparktan çıkmak sonsuza kadar sürüyordu.

"Belki ona yarın için de çıkma teklif edebilirsin." Söylediklerim istediğimden daha sert çıktı.

Jack bu yıl çok şişmanlamıştı. Saçlarını uzatmış ve gözlüklerini . Koridorda kızların ona baktığını görüyordum. Bağırarak istedim, *hala bazen Pokémon avlıyor!*

Düşünerek bana başını eğdi. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Sadece ... sen ... misin? . . ." "Ne?"

"İlerliyor musunuz?" Bir araba uzunluğundaki boşluğu işaret etti. Önümde.

Söyleyeceği şey bu değildi ama yine de ilerledim ve çenemi kapattım çünkü Jack söz konusu olduğunda içimde dönen bir sürü karışık duygu vardı ve hiçbirini doğru kabul etmeyi reddettim.

şimdi; bugün değil.

"Markete gideceğimizi sanıyordum," dedi Jack.

Cassidy'nin evine yaklaşırken arabayı yavaşlattım. Büyük bir evdi.

"Sadece insanların neden hâlâ kendi partilerini bizimkine tercih ettiklerini görmek istiyorum." İnsanların geçen yılki partiden yaptıkları paylaşımlara bakıyordum ama selfie'lerden ayrıntıları görmek zordu.

"Çünkü bekâr değiller," diye fısıldadı Jack. "Ve sen bu kural konusunda çok katırsın."

"Bu yüzden değil ... belki de öyledir." Sokağın karşısındaki kaldırıma yanaştım.

"Duracak mısın?" diye sordu, koltuğunda kamburlaşarak. "!" "Sadece burada bekle." Arabayı kapattım ve kapıya doğru uzandım.

Tut.

"Scarlett! Ne yapıyorsun?" Gömleğimin arkasını çekti. "Ön kapıyı falan çalmayacağım. Ben sadece arkaya bak." Fotoğrafların çoğu dışarıda çekilmiş gibi görünüyordu. "Bu sen değilsin," dedi.

Omuz silktim. "Partimizin en iyisi olmasını istiyorum." Sanki yapabileceğim tek şey

şu anda vardı. Partimizde fotoğraf çekecek insanlara ihtiyacım vardı.

Partimiz hakkında paylaşım yapanlara.

Arabadan indim ve karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da baktım. Evin önünde hiç araba yoktu ama dört arabalık bir garajları vardı, yani bu kimsenin olmadığı anlamına gelmiyordu. Evin yan tarafına doğru rahatça ilerlemeye çalışırken bunu aklımda tuttum. Benimkinin aksine, onların bahçesi beyaz vinil tamamen çevriliydi. Bir istinat duvarının üzerinde durdum ve Jack arkamdan gelirken uzanıp kapının kilidini açabildim.

"Ciddi misin?" diye sordu ve beni zıplattı.

"Beni korkuttun," dedim kapıyı açarken.

"Korkmalısın."

Elini tuttum ve onu arka bahçeye götürdüm.

"Polis gelirse, seni otobüsün altına atarım."

"Beni de orada bırak," dedim.

Elimi sıktı. "Scarlett," dedi azarlayan bir sesle. "Sadece şaka yapıyorum."

Evin kenarına vardık, ve ben

köşeyi dönünce. Haklıydım; bu geceki partinin yer burasıydı. Tertemizdi. Pembe ve kırmızı kalpli dekorlarla kaplı uzun masalar vardı. Yemekle doldurulmayı bekleyen saman kapları vardı. Uzakta bir ateş çukuru görebiliyordum, yakmak için yanına odunlar yığılmıştı. Her yere ışıklar asılmıştı. "Bununla rekabet etmek zor olacak."

"Bu bir yarışma değil," dedi Jack. ". Gidelim." Bu kez elimi tutarak kapıya doğru ilerledi. Hoşuma gittiği gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Neredeyse arabaya varmıştık ki bir motor sesi bizi kaldırımda durdurdu. Micah'nın arabayı evin önüne çekmesini dehşet içinde izledim. Jack'in elini çabucak bıraktım. Micah'nın daha fazla dedikoduya ihtiyacı yoktu.

Arabadan gülerek indi. "Biraz erken geldin. Yedide gel."

"Hadi," dedim Jack'e, çatışmaya girmek istemiordum. Birkaç adım attım ama Jack .

İkisi arasında bakışmaya tanık olmak için döndüm.

"Aslında," dedi Micah. "Gelmesen iyi olur, kendini yabancı hissedersin. Scarlett, kapımız sana her zaman açık." Kaşlarını bana doğru oynattı.

"Belki de bizimkine gelmelisin. Arka tarafta kırk yaşındakiler için hazırladığınız partiden çok daha eğlenceli olacak." Jack'in elini tuttum ve onu arabaya doğru çektim. Arabaya binip uzaklaştığımızda, "Bu gece şenlik ateşi yakalım. Büyük bir tane."

Bölüm 11

Market reyonundaki bir kutu kremanın üzerindeki etiketi inceledim. Bu yıl kurabiye yapmak için zamanım yoktu ve mağazadan aldığım alternatiflerle yaşayıp yaşayamayacağıma karar vermeye çalışıyordum. Bu Jack'in birkaç yılını almıştı.

Micah ile yüz yüze geldikten sonra benimle tekrar konuşmak için birkaç dakika beklemişti. Konuştuğunda, "Gelecekte bahçelere girmeyeceğimiz konusunda anlaşabilir miyiz? Özellikle de düşmanlarımızın bahçelerine?"

Bu yorumuyla yarı şaka yarı ciddi olduğunu anlayabiliyordum ama "Sadece tekrar ihtiyaç duyulursa" demiştim.

"Darcy ve Elizabeth Bennett," dedi Jack şimdi.

Zaman uğruna yemek kalitesinden fedakârlık yapılması gerektiğini bildiğim için krema arabamıza attım. O bahçeyi gördükten sonra, dekorasyonun öncelikli olması gerekiyordu. "Sanırım sonuna kadar."

"Luke ve Lorelei?" diye sordu.

"Çok huysuzlardı. Çok huysuzlar."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Geçmişteki Sevgililer Günü partileriniz bekarlığı kutluyor olabilir, ama sanırım artık bekarlığa karşı aşk şimdi."

"İmkânı yok," diye ısrar ettim, daha bir saat önce bunu kendime itiraf etmiş olmama rağmen. Bunun doğru olmasını istemiyordum. Umut alevime öyle sıkı sarılmışım ki onu boğuyordum.

"Yapmayı planladığınız kanlı kurabiyeler ve *bıçağı kalbe saplama* oyunu tanıklık etmek için kürsüye çıkmak istiyor."

Zaten içinde krema olan sepetimize ikinci bir kutu krema daha ekledim

Jack'in sebze tepsisi, kalp şeklinde şekerli kurabiyeler, cips paketleri ve mağazayı gezerken topladığımız diğer çeşitli malzemeler.

"Scarlett," dedi.

Arabayı itmeyi bıraktım ve ona baktım.

"İkonik bir çift söyleyin. Tüm yıl boyunca söylemedin. Sadece ben söyledim. Aslında, ne zaman ikonik bir çift desem yüzünde iğrenmiş bir ifade belirliyor."

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

"Romeo ve Juliet," diye tükürdüm.

Başını iki yana salladı. "Sonunda ikisi de ölüyor. İlk yıl senin *daha iyi durumda olanlar* listendeydiler."

"Öyle ?" Sıcak ela gözlerine baktım. Çok tanıdıkları.

Çok rahatlatıcı ve bütün gün onlara bakabilirdim. Derin bir nefes aldım. "Sen ve ben."

"Ne?" diye sordu, . "Biz epey destansı bir çiftiz."

Merakla kaşlarını indirdi. "Ne demek istiyorsun..?" "Çiftlerin destansı olması için her zaman aşık olmaları , değil mi?"

"Tamam," dedi ve yürümeye devam etti. "Burada işimiz bitti mi? Başka bir şeye ihtiyacımız var mı?"

" sanmıyorum," dedim. "*Bu geceyi* destansı bir hale getirelim."

"Buraya bir vampir kusmuş gibi görünüyor," dedi Jack. "görünüm bu muydu?"

"Değildi, ama konuda kızgın değilim." Haklıydı, bodrum Kanlı görünüyordu. Her yer kırmızı. Ama sadece kırmızı değil, damlayan kırmızı. Kanlı kalp süslemelerinden, damlayan kırmızı kremaya ve parlak kırmızı içeceklere kadar, kesinlikle bir vampir iniydi. Partiyi arka bahçeye de taşındık.

Işıklar dizilir, veranda mobilyaları düzenlenir, odunlar yığılırdı. İnsanlar fotoğraf çekirdi.

"Hoşuma gitti," dedi Jack.

"Ben de." Kırmızı solo bardak paketini açtım. "Sage ne dedi?"

Gerçek bir randevu için yarına kadar beklemek hakkında." "Senin de böyle diyeceğini düşündüğünü söyledi."

"O zaman neden sordu ki?" Yeni serbest kalan fincanları tezgâhın üzerine yığarken mırıldandım.

"Ne?" Jack alay etti. "Bir şey mi söyledin?"

"Hiçbir şey söylemedim."

Arkama geçti ve yanlarımı gıdıkladı, sonra beni kendine çekti ve bir kez döndü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ciyaklayan bir kahkaha attım ve ayaklarımı tekmeledim. Sonra sessizleştim.

Çünkü beni hala tutuyordu ve omuzlarımdaki tüm gerginlik omurgamdan aşağıya ve yere sızıyordu. Kulağımdaki nefesi beni ona karşı .

"Bir yıl oldu," dedim.

Ne demek istediğimi açıklamama gerek yoktu. Başını salladı, yanağı yanağıma değdi.

"Deniyorum," dedim. "Ama bugün çok zor." "Biliyorum," dedi beni daha sıkı sıkarak.

"Hâlâ aşka inanıyorum," dedim, bu kelimeleri ağzımda test ederek.

"Güzel," dedi. "Çünkü çok sevimlisin." Bunu çok masum bir şekilde söylediğini biliyordum. Bir köpeğin ya da en iyi arkadaşın sevimli olduğunu söylemek gibi. Yine de vücudum onun sözleriyle ısındı, başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar.

Son bir yıldır bu durum onun için giderek daha da sık yaşanıyordu ve ben bunu görmezden gelmekte giderek daha fazla zorlanıyordum.

Korkutucuydu. Hayatımı tehlikeye atacak bir şey yapamazdım. Jack ile arkadaşlığım. O benim her şeyimdi. İki ay sonra onu kaybedersem - Sage'le birlikte verdikleri gerekçe neydi- ilişkinin başlangıcı gerçek ilişkiden daha eğlenceli olduğu için her şeyimi kaybederdim.

Küçük bir atarak kollarından ayrıldım. "Evet, ben çok sevimliyim." Merdivenleri işaret ettim. "Orada bir şey unuttum."

"Ne?" diye sordu, sanki bir bahane aradığımı biliyor gibiydi. Ondan uzaklaşmak için. Sakinleşmek için.

"Annen," dedim aceleyle merdivenleri çıkarken.

Arkamdan kahkahasını duydum ve her zamanki gibi az önce ne olduğunu tam olarak bilip bilmediğini merak ettim. Bilseydi, bir şey söyler miydi? Söyler miydi?

Bana hiçbir şey hissetmediğini mi söyleyecekti? Duyguları yakalayacaksam bana sarılmayı bırakacağını mı? Tepkilerimin muhtemelen zaten geçirmekte olduğum yıla bir tepki olduğunu mu? Bunların hiçbirinin olmasını istemiyordum, bu yüzden kaçmak tek cevaptı. Sevgililer Günü'nden nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacım yoktu.

Annesi merdivenlerin başında değildi elbette ama benim annem oradaydı.

Annemle babam ayrıldığında, annem evde kaldı. Babam şehrin öbür ucunda tek odalı küçük bir daireye taşındı.

Kalmam için bir odası vardı. Bazen kanepede uyuyordum, ama çoğunlukla birlikte vakit geçirdiğimizde dışarıda yemek yiyorduk ya da o küçük apartman ocağında benim için yemek pişiriyordu ve sonra eve gidiyordum. Bir apartman dairesinde tek başına yaşamak zorunda kalmanın, onun ilişkisini yeniden değerlendirmesine neden olacağını düşünmüştüm.

Anneme karşı hislerim. Ama şu ana kadar öyle olmadı.

Görünüşe göre o küçükük yerde başarılı oluyordu. Bana çıktığı bir yürüyüşü anlatırdı. Görünüşe göre artık bir yürüyüşçüydü ve bu annemin yapmaktan hoşlanmadığı bir şeydi. Her zaman annem olmadan da daha fazla şey yapabileceğini söylerdim. Evlilik benliğin ölümü değildi. Önceliklerin araya girdiğini söylerdi. Ben de *"İyi ki önceliklerini sıraya koymuşsun"* derdim. Bu son şeyi asla yüksek sesle söylemezdim çünkü babamın eve dönmek istemesini isterdim.

Aramızı daha da açmadan önce bir ziyarette çok fazla iğneleyici şey vardı.

"Bu gece için hazır mısınız?" Annem şimdi yüzünde bir gülümsemeye sordu. "Yemekler ve süslemeler iyi görünüyor."

"Jack oraya bir vampir kusmuş gibi görüldüğünü söylüyor," dedim. Güldü.

"Bu gece dışarı çıkmıyor musun?" Belki de babam bu geceyi bekliyordu. Büyük bir jest yapmak için Sevgililer Günü'nü. Bunlar için iyi bir gündü. Göğsümdeki titreşim güçlendi.

"Hayır, tatlım," dedi. "." Eğer büyük bir jest söz konusuysa, bunu henüz bilmiyordu.

"Şey, sadece ... almam gerekiyordu." Masanın üzerinde bir yığın beyaz peçete duruyordu.

sayaç. Parti için aldıklarım değildi ama onları aldım ve tam da aradığım şeymiş gibi havaya .

Aşağı inmek yerine banyoya gittim, kendimi içeri kapattım ve birkaç dakika derin nefes aldım.

"Hey, Scarlett," dedi annem kapıda. Belki cesaretlendirici, rahatlatıcı bir şeyler söyleyecek sandım, ama onun yerine, "Jack'in kardeşi kapıda," dedi.

Topher ve Jack daha farklı olamazlardı. Jack uzun boylu ve zayıfken Topher bodur ve kaslıydı. Jack'in ela gözlerine karşılık Topher'ın açık renk gözleri ve bir Yunan tanrısına aitmiş gibi görünen dalgalı ve hacimli saçları vardı. Tamam, saçları birbirine benziyordu. Ama Topher hiç gülümsemezdi ve çok olumsuzdu. Her durumda söyleyecek en kötü şeyi bulurdum. Jack rahattım, kendimdeydim. Topher varken gergindim, diken üstündeydim. Şimdi kapıda olduğu gibi.

"Hey, ezik," dedi. "Kardeşim nerede?" "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Sen değil," dedi yanımdan geçip etrafa bakarak.

"Aşağıda," dedim, bunun hızlı bir karşılaşma olmasını umarak. Onu aşağıya kadar takip ettim.

Jack geldiğimizi duymuş olmalı çünkü biz aşağı inmeden önce alaycı bir sesle "Neden buradan kaçtınız?" dedi.

Topher ortaya çıktığında gülümsemesi düştü. Topher ve bir kakhaha attı. "Meşhur parti bu mu? Sanki sekizinci sınıf öğrencisi tarafından dekore edilmiş gibi görünüyor."

Her zamanki gibi Jack cevap vermedi. Sadece sabırla bekledi.

"Babam sana bazı malzemeler için para verdiğini söyledi. Üstünü almam gerekiyor."

"Hiçbir değişiklik olmadı," dedim. "Bir işin yok mu senin?" Artık on dokuz yaşındaydı, geçen yıl mezun olmuştu.

"Seninle mi konuşuyordum, Red?" Bana adımın farklı bir tonuyla hitap ettiğinde bunun komik olduğunu düşünüyordu.

Bir şey söyleyip söylemeyeceğini anlamak için Jack'e baktım ama bana sadece "*boş ver*" der gibi bir ifade *takındı*. O da kardeşinin yanında gergindi. Bunu sert omuzlarından ve sıkılmış çenesinden anlayabiliyordum.

Topher tezgâha doğru yürüdü ve bir ısırik alarak bir kurabiye aldı.

"Hiçbir şeyin yok mu?" diye sordu kırıntıları tükürerek.

Jack elini cebine attı ve iki tane bir dolarlık banknot çıkardı. Topher banknotları ondan kaptı ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

"Sakın ," dedi Jack bana, onun merdivenleri tepinerek çıkıp ön kapıdan çıkışını dinledikten sonra.

"Ne söyleyeceğimi nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ona karşı durmalıyım."

"Söyleyeceğim şey bu değildi," dedim, her ne kadar ilk aklıma gelen bu olsa da.

İç çekti, yenilmiş görünüyordu. "Ne söyleyecektin?"

"Bununla yaşamak zorundayken nasıl bu kadar tatlı olabiliyorsun?" diyecektim.

"Tatlı mı?" diye sordu sanki kötü bir şeymiş gibi. "Çok iyi bir adam," dedim.

"İyi bir *adam* mı?" diye sordu, sanki bu daha kötüymüş gibi. "İyi bir adam olmanın nesi yanlış?"

"Hiçbir şey," diye inledi.

Tam Jack'i bir kitap gibi okuyabileceğimi düşünürken, şeyler yaptı ve kafam tamamen karıştı.

Bölüm 12

"Partime birini mi getirdin?" Troy'un dışarıda, Jack'in daha önce oturma alanı oluşturmak için taşımama yardım ettiği birinin üzerinde oturduğu yere doğru yürürken sordum. Tahmin ettiğim gibi, açık alan daha popülerdi.

Bu yıl içinde.

"Asla yapmam," dedi abartılı bir inkârla. Gözlerimi ona diktim.

"Bu Laney," dedi yanında oturan kızı işaret ederek.

"oldum," dedim. "Bu gece birlikte değilmişsiniz gibi davranın yoksa itibarım yerle bir olacak."

"Ya da kendine bir erkek bulup bunu karma bir partiye dönüştürebilirsin," dedi.

dedi.

"Zaten karma," dedim.

"Hem bekarlar hem de çiftler için karma demek istemiştım."

"Karma demek bu değil ama senin tanımını kabul ediyorum."

"Cassidy'nin partisinde başladık," dedi Laney.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hain!" Troy'un kolunu iterek söyledim.

"Çiftleri kabul etmiyorsunuz," diye sızlandı.

"Peki sonra?" Buraya nasıl geldiklerini merak ederek sordum.

Omuz silkti. "İnsanlar komik, kanlı resimler paylaşıyordu ve Troy seninkinin daha iyi olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Ne diyebilirim ki?" Troy dedi ki. "Bana karşı büyüdün."

"Artı," diye ekledi Laney. "Micah'la aramızda garip bir şeyler oluyordu ve

Cassidy. Tuhaflaştı."

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Ne?" "Emin değilim."

Jack yanıma geldi ve kulağıma eğilip "Ateşi yakalım mı?" dediğinde tüm bedenim canlandı.

Yutkundum ve başımı salladım. "Evet, yapmalıyız. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben hallederim." Kolumu sıktı ve sonra gitti.

"Bunun bekârlar için bir parti olduğunu söylediğini sanıyordum," Laney.

"Ama birlikte olmanıza izin var, öyle mi?"

"Biz birlikte değiliz," dedim çabucak.

Bu gerçek onu şaşırtmış gibi kaşlarını kaldırdı. Troy kıkırdadı. "Diliyor."

"Ne?" Kalbim hızla çarparak sordum.

"Hiçbir şey," dedi.

"Hayır, ne dedin sen?"

"Diliyor mu?" Laney öyle dedi. "Ben de öyle duydum. Ondan hoşlanıyor mu?"

"Biz çok iyi arkadaşız," dedim. Jack herkesten çok, koşulsuz olarak yanımda olan kişiydi. Her şeyi değiştirme riski olmadan aramızda arkadaşlığın ötesinde bir şey olup olmadığını nasıl öğrenebilirdim? İstiyor muydum peki? Belki de ailem her şeyi yanlış anlamıştı. ayrılma sebepleri. Belki de aşkta olması gereken en iyi şey dostluktu. Onu güçlü tutmanın *tek* yolu.

Troy çok fazla şey söylemiş gibi ellerini kaldırdı. Jack ona bir şey mi söylemişti? Jack'in oyunların üzerine biraz yakıt dökmesini izledim. bahçede. Boğazım düğümlendi. Bir zamanlar garip olan yürüyüşü Kendinden emin. Benimle ilgili daha önce fark etmediği şeyleri mi fark ediyordu? O da her şeyi mahvetmekten korktuğu için bunları kendine saklıyor muydu?

"Sage'e ikinci bir şans veriyor," dedim. Bunu unutamazdım.

"mi?" Troy sanki bunu ilk kez duyuyormuş gibi sordu. Sonra bir kutu kibrit uzattı. "Bunlara ihtiyacı olabilir."

"Bunları nasıl aldın?" diye sordum, sonra Jack'in ceplerini yokladığını gördüm ve yere bakarak bir daire çizin.

Troy yanındaki kütüğün üzerindeki boş yeri işaret . "Onları daha önce burada bırakmıştı." Onları bana doğru uzattı.

Onları ben aldım. "Belki de bu gece şişe çevirmece oynamalıyız."

Kelimeler

ağızından fırladı.

Troy heyecanla ayağa fırladı. "Gerçekten mi?" Sonra bakışlarımı Jack'e doğru takip etti. "Gerçekten mi, gerçekten mi?"

"Bu kadar belli etme," dedim. "Ve bunu ben önermedim."

Ağızını kapatıyormuş gibi yaptı.

Bu gece en iyi arkadaşımı öpecek miydim? Kendimizi adadığımız günde bekarlığı kutlamak için mi? Aşkın en büyük hayal kırıklığı olabileceğine karar verdiğim yıl mı? Herkesin önünde mi?

Avluya doğru yürüdüm. Neden aniden gergin hissettim? Bu Jack'ti. Belki de şu anda içimde olan hiçbir şeye güvenmediğim içindir.

yaklaştım. Telefonunun feneri açıktı ve yere tutuyordu.

"Bir şey mi kaybettin?" Ben sordum.

"Evet, ben-" Kafasını kaldırıp uzatmış olduğum avucumun üzerinde kibritleri görünce durdu. "Neredeydiler?"

"Troy'a geri dön."

Elini kutuya uzattı ve o daha kutuyu alamadan ben elimi kutunun etrafına kapattım. Elini geri çekti ve ben de elimi tekrar açtım. Bir kez daha kutuya uzandı ve ben elimi kapattım. Kaşları aşağı indi ve gözlerimle buluştu.

Benimkini fark ettiğinde yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Neden serserilik yapıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü ben bir serseriyim."

"Bu konuda tartışamayız."

Koluna bir yumruk attım ve sonra kibritleri uzattım. Kibritleri aldı ama bu sırada elini benimkinin etrafına doladı, gözleri hala bana dikilmişti.

"Lütfen kendini ateşe verme," diye fısıldadım.

"Planım buydu ama sanırım artık yapmayacağım." Sonunda elimi bıraktı. Sonra bir kibrit çaktı ve kütüklerin üzerine fırlattı. Hiçbir şey olmadı. Ortadaki bazı çam iğneleri ve çıralar tutuşana kadar işlemi tekrarladı. Biraz zaman ve uzun bir sopayla yapılan stratejik dürtmelerle ateş büyüdü. Ve pervaneler gibi insanlar alevlerin etrafında toplanmaya başladı. Jack ve ben yan yana durmaya devam ettik, vücudum ateşin sıcaklığıyla ısınıyordu.

alevlerden ya da belki onun yakınlığından. Her iki durumda da, iyi hissettirdi.

"Onun burada ne işi var?" Jack sordu. Bir saat geçmişti. Yemek yedik, kalplere bıçak sapladık ve ateşin etrafında korku hikâyeleri anlattık. Benim anlatacak korku hikâyem yoktu. Lise hayatım boyunca toplam iki randevuya çıkmıştım. Bir tanesi geçen yıl beni okul müsameresine davet eden bir çocuklaydı. O da hem tarih hem de oyun unutulmazdı. İkincisi, annemle babamın ayrılmasından hemen sonraydı. Jack'e birkaç kez yakışıklı olduğunu söylediğim Cooper Morris'in yanına gitmiş ve ona çıkma teklif etmişim. Yağlı hamburgerler yemiş ve çok fazla soda içmiştik ama ikinci randevuyu başlatmamıştı.

"Kim?" Jack'in bakışlarını veranda kapılarına doğru takip etmek için dönerek sordum. "Kim?" diye sordum.

Ateşin dumanı artık doğrudan yüzüme doğru esiyor gibiydi. Eve birkaç adım daha yaklaştım ama dışarı çıktığını gördüğüm tek kişi Sage'di. Kalbim sıkıştı. Jack'in kavalyesi olarak gelemeyeceğini söylediğimde partime katılmaktan vazgeçtiğini sanmıştım. Görünüşe göre gelmemiş.

Jack'e sarılırken yüksek sesle "Bu bir randevu değil," dedi. Jack de ona sarıldı. İçime saplanan kıskançlık duygusunu hissetmemeye çalışarak bakışlarımı kaçırdım.

İşte o zaman dumanın arasından Jack'in gerçekten kimden bahsettiğini gördüm: Micah. Hızla ona doğru yürüdüm. İnsanlar onu sanki ünlü biriymiş gibi karşılıyor, sırtını sıvazlıyor ve onu gördükleri için ne kadar mutlu olduklarını söylüyorlardı.

Beni görünce, "Demek parti bu?" dedi.

Onun burada ne işi vardı? Daha önceki davetimin bir şaka olduğunu biliyor olmalıydı.

"Sadece bekarlar" dedim.

"Şanslısın Scar," dedi, Jack'bana ilkokulda taktığı lakabı kullanarak. "Ben bekârim."

"Cassidy biliyor mu?" sorusu hiç düşünmeden ağzımdan çıkıverdi.

Bunu eğlenceli buldu. "Öyle. Benden ayrılalı bir saat bile olmadı."

Neden bundan bu kadar etkilenmemiş görünüyordu? Tanıdık dostum, acı, bu haberi rahatça verdiğinde midemde yeniden çalkalandı. Dört yıldır birlikteydiler. Daha on yedi yaşındayken bu sonsuzluk demek. Belki on sekiz yaşındaydı. Ama yine de.

"Ben de ona buraya geleceğimi söyledim," dedi.

"Sen yapmadın," diye karşılık verdim. İhtiyacım olan son şey Cassidy Dawson'ın bir şekilde kapıma gelip bunun için beni suçlamasıydı. "Beni bu işin dışında bırak. Bu."

"Buranın bekârların kutlama yaptığı bir yer olduğunu sanıyordum." Sanki bahçemi sergiliyormuş gibi kolunu yana attı. Bu hareket onun tökezlemesine neden oldu.

"İçki mi içiyordun?" diye sordum. Belki de düşündüğüm kadar etkilenmemişti.

"Sadece buraya geldikten sonra," dedi ve sonra parmağını dudaklarına susturma hareketi yaptı.

"Micah, hiç hoş değil."

"Bu hiç de hoş değil." Sesi bu sözlerle kesildi ve gözlerinin cam gibi, duygusal olduğunu fark ettim. "Beni yine dövecek misin?"

"Seni dövmedim. Tek bir itiş kakıştı. Beş yıl önce."

"Gitmeliyim," dedi.

"Buraya gel." Onu omuzlarından tutarak eve doğru yönlendirdim. Onu neredeyse boş olan oturma alanına götürdüm, bu yıl partinin çoğunun dışarıda olmasına şükrettim ve onu kanepenin köşesine oturttum. "Ayılana kadar gidemezsin. Sana biraz su getireyim."

Buzdolabından bir şişe alıp geri getirdim, açtım ve eline tutuşturdum. İstemesem de oturdum, kırıklığı gördüğümde tanıdım.

"Sence buraya gelir mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım onun yapmasını istiyorsun?" diye sordum.

"Benden ayrıldı, Scar. O benim her şeyim. Ne yapmam gerekiyor?"

Hangisini tercih ettiğimden emin değildim, önceki rahat tavrını mı yoksa şimdiki gözyaşlarına yakın tavrını mı? Micah en sevdiğim insan değildi, en sevdiğim insanı incitmişken bile, ama Jack'in yıllar önce bana söylediği gibi, *o sadece güvensiz; bırak .*

Micah'nın elini tutarken Jack'in bağışlayıcı doğasını yansıtmaya çalıştım ve "İyi olacaksın. Ne olursa olsun, üstesinden gelebilirsin."

Gözleri ellerimize gitti ve başparmağı parmak eklemlerimde bir desen çizdi. Sinir krizinin ortasında benimle flört mü ediyordu? Yoksa biraz çakırkeyif ve kalbi kırıktı da düşünemiyor ? Ben ikincisine inanmayı seçtim.

Arkamdan, "Burada ne işin var Micah?" dediğini duyduğumda Jack muhtemelen buna inanmamıştı.

Elimi hızla geri çektim ve koltuğumda döndüm. Jack ve Sage orada durmuş bakıyorlardı. Sage meraklı, Jack öfkeliydi. Jack'i daha önce hiç öfkeli görmemiştim ve öfkesi Micah'ya değil bana yönelmiş gibiydi.

"Jack-Jack," dedi Micah. "Gerçekten konuşuyorsun. Ama bunu hâlâ kilitlemedin mi?" Elini dizime koydu.

Onu ittim. "Bu iğrenç, Micah. şeyler söyleme." "Jack'le birlikte olma düşüncesi iğrenç mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim. Kelime seçimi iğrençti, bir insanın *kilitlenebileceğini* söylüyordu.

"Anladığımı sanmıyorum."

"Cassidy ile duydum. Bu doğru mu?" Sage sordu. "Doğru. Bu yüzden buradayım, değil mi Scar?"

O anda Troy yaklaşık on beş kişilik bir grupla içeri girdi. Elindeki boş iki litrelik bardağı havaya kaldırdı. "Hey, Scarlett. Şişe çevirmece oynamaya ne dersin?"

Bölüm 13

"Ciddi misin Troy?" Jack söyledi. "Şişe çevirmece oynamıyoruz. Kaç kere-"

"Ben varım," diye ağzımdan kaçırdım, her ne kadar bu artık muhtemelen en kötü fikirdi. Görünüşe göre, içimde bir yerlerde hâlâ bunun bana her şeyi mahvetmeden ben ve Jack hakkında ihtiyacım olan cevapları verebileceğine bir umut vardı.

Patlamamdan sonra Jack'in bana attığı bakış, bunun anlamsız olduğunu düşünmeme neden oldu.

Troy'un getirdiği grup -çoğunluğu partimize başından beri gelen insanlar- alkış tuttu.

"İyi seçim," dedi Troy, sehpayı kanepenin önüne kaydırarak yarım daire şeklindeki koltukların tam ortasına yerleştirdi. Ve sonra insanlar oturdu. Alana göre çok fazlaydılar, beni Micah'nın yanına sıkıştırıyorlardı. İnsanlar gerçek bir daire oluşturmak için yere, televizyon sehpasının önüne bile oturdular.

Jack oturmadı. Gözleri Micah ve benim aramda gidip geldi, sonra Sage'e baktı ve onlar da uzaklaşmak için döndüler. Troy ayağa fırlayıp Jack'i kolundan tutarak çemberin içine yönlendirdiğinde paniklemeye başladım.

"Hayır, yapamazsın. Oynamak zorundasın."

Şu anda Troy'a sarılabılırdim. Sage de onu takip etti. O kadar da ideal değil.

Troy bana boş iki litrelik bardağı uzatarak "Önce ev sahibi" diyene kadar bu oyunun lojistiği hakkında gerçekten düşünmemiştim. Bunun Jack'e gelme olasılığı neydi? Bu ilk turdan sonra tekrar bana gelme ihtimali neydi?

Troy'a bizi tekrar dolaba tıkmasını söylemeliydim. Ama o zaman öpücüğün kasıtlı olması gerekirdi; bir oyunun bana bunu yaptırdığı bahanesini kullanamazdım. Derin bir nefes aldım. Bu hâlâ en iyi seçenektir.

Şişeyi sehpanın üzerine koydum ve . İlk başta hızla döndü, neredeyse masadan fırlayacaktı. Belli etmeden istediğim zaman durmasını sağlamanın bir yolu var mıydı? Gözlerim aşk koltuğunun önünde yerde oturan Jack'e kaydı. Hâlâ öfkeliydi. Gidip ona sarılmak, bu oyunu kabul ettiğim için üzgün olduğumu söylemek istedim. *Neden* kabul ettiğimi söylemek istedim ama çok korkmuştum. Bu yıl ona zaten çok güvenmiştim.

Bu ifşaat onu uzaklaştıran şey mi olacaktı?

Şişe yavaşlayarak durdu ve ben de kapaktan kişiye uzanan çizgiyi takip ettim. Daha önce hiç tanışmadığım bir kızdı.

Güldü. "Gel de al."

Kıkırdadım ve ona doğru yürüyüp dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra boş koltuğuma geri döndüm. Micah beni kolumdan tutup aşağı çekti.

şimdi bir çift ya da öyle bir şey. Oturdum ama kolumu ondan çektim. "Nasıl oturulacağını biliyorum," dedim nefesimin altında.

Güldü. "Her zaman inatçıydın."

Öptüğüm kız kalktı ve şişeyle sırasını aldı. Ve böylece devam etti, devam etti. Her şişeyi bıraktıktan sonra ooh ve ahh sesleri geliyordu. Her öpücükten sonra daha fazlası. Ve oyun monotonlaştı. Ya da belki de benim için öyle oldu çünkü belli bir sonuç istiyordum ve bu gerçekleşmiyordu. Diğer herkes eğleniyor gibi görünüyordu.

Daha birçok dönüş ve öpücükten sonra şişe Jack'in üzerinde sallanarak durdu. Arkadaşlarımdan biri olan Lydia'nın gülümseyerek ona doğru yürümesini izlerken nefesim boğazımda kesildi. Her ne kadar herkes öpüşmeleri oldukça uysaldı, dudakları buluştuğunda gözlerimi kaçırardım.

Ve sonra Jack'in geldi.

Şişeyi masanın üzerine koyup döndürürken omuzlarının alçalmasını izledim. Mükemmel bir dönüşü, şişe masanın üzerinde ortalanmış bir şekilde duruyordu.

dönüşlerini yaptı. Gözlerim yaşarana kadar gözümü kırpmadan izledim. Sonra ben

bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırdı. Sonunda şişe yavaşladı, durdu.

Nereyi, doğrudan beni gösterdiğini fark ettiğimde nefesimi tuttum.

Birisi küçük bir hayal kırıklığı iniltisi çıkardı. Sage mi? Emin , kafamı çevirmedi. Uzun boyu, mükemmel saçları, güzel gözleriyle Jack,

bana doğru baktı. Sonra bana doğru ilerledi, kendine güveni onu taşıyordu. Onu öpmek *istediğimi* fark ettim. Sadece nasıl hissettireceğini görmek için değil, ondan hoşlandığım için. Bir arkadaştan daha fazlası olarak.

Micah ve hiç tanımadığım bir kızın arasına sıkışmış bir şekilde oturduğum kanepeye ulaştı. Hâlâ nefesimi bırakmamıştım. Ciğerlerimdeki hava artık yanıyordu ve o öne doğru eğildiğinde yavaşça dışarı verdim. Bekledim Dudakları benimkilerle buluşacaktı ki sağ tarafımdaki kızın kıkırdadığını duydum ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onları kapattığımı fark etmemiştim.

Jack'in dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Gözlerim bulanıklaştı ve ciğerlerim yine yanmaya başladı. Bu sefer farklı bir nedenden dolayı.

Sonra bana bakmadan doğruldu ve evine geri döndü. halının üzerine koydu. Troy hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkardı. Sage, kolunu Jack'in koluna doladı ve başını onun omzuna koydu, belli ki bu gelişmeden memnundu. Orada öylece oturdum ve odadaki herkesin görebileceği şekilde hâlâ bana doğrultulmuş olan şişeye baktım. Ağlamamaya çalıştım.

İyiymi. Cevabım buydu, kendime söyledim. Benim hakkımda ne hissettiğini bilmek istiyordum ve o da bana bunu açık ve net bir şekilde gösterdi. Bunun her şeyi mahvetmesine izin vermeyecektim. O hâlâ benim en iyi arkadaşımdı ve ona minnettar olmalıyım. nasıl hissettiğini bana ince bir yolla bildirecekti. Artık tüm oda bildiği için ince bir şekilde. Utanç duygusunun düşüncelerimi gölgelemesine izin vermemeye çalıştım. Bildiğim için minnettardım. Sadece sızlayan gözlerime ve ağrıyan göğsüme bunu söylemem gerekiyordu.

Jack'in öptüğü yanımdaki kız ayağa kalktı ve o sırasını almaya giderken ben de zıpladım ve tuvaleti kullanmakla ilgili bir şeyler mırıldandım. En azından ben öyle söylediğimi sanıyordum.

Annemi üst kattaki oturma odasında buldum ve yanına oturdum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Birinin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı.

"Ben iyiyim," dedi.

"Ne?"

"Partinize geri dönün, benim için endişelenmenize gerek yok."

İşte o zaman sehpanın üzerinde duran büyük zarfı gördüm; zarfın üzerinde kâğıtlar, yanında da bir kalem vardı. "Bu ..mı?" Boşanma evraklarıydı. Kelimeleri yüksek sesle söylemememe gerek yoktu.

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Sevgililer Günü'nde ve her şeyde."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Büyük jestten anladığı *bu* muydu? "Özür dilerim."

"Sana söyledim, ben iyiyim. Ciddiyim. Daha iyisi için. Bu gece biriyle . Artık çıkmaya başlayabilirim."

Bu gece biriyle çıktı ve bunu anneme mi söyledi? Öfkemi içime attım. "Doğru," dedim. "İyi olmana sevindim. Seni seviyorum."

Bir kez daha kaçtım. Sadece en iyi arkadaşımı istiyordum. Son zamanlarda daha güçlü hislerim olduğunu keşfettiğim adamı değil. En iyi arkadaşımı. Beni her türlü çıkmazdan kurtarabilecek kişi. O haklıydı, sadece ihtiyacım olduğunda yardım istemeliydim. Ve şu anda buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Alt katta oyun dağılmıştı ve insanlar yine kendi işlerini yapıyordu. Müzik daha yüksek görünüyordu. Kahkahalar daha iğrenç. I Kanepede sessiz bir gece geçirip berbat bir müzik grubu dinlemek ya da anime izlemek istedim. Yılın geri kalanını böyle geçirdim. Ben bir parti kızı değildim ve kendimi neden bir partiye dönüştürmeye çalıştığımı da bilmiyordum.

Jack'i havuç çubuklarını doldururken buldum. "Hey," dedim. "Yukarıda konuşabilir miyiz?"

"Bir şeyin ortasındayım," dedi.

"Tamam." Bir adım daha yaklaştım, çıkardığı kereviz çubuklarını açtım ve birkaç tanesini tepsiye ekledim. "Annem bugün boşanma evraklarını aldı. Buna inanabiliyor musun? Sevgililer Günü'nde."

İç çekti. "Nefret etmen için neden daha, değil mi?"

"Ne? Nefret etmiyorum. Yani, eskiden etmiyordum.

Şimdi biraz ediyorum."

"Bir yıldır kendinin bu hüznü, acı versiyonusun. Sen Her zaman o olmak isteyip istemediğine karar vermek zorunda kalacaksın, çünkü ..." Düşüncesini tamamlayamadan sözünü kesti.

"Hayır, lütfen, devam et. Çünkü ne? Ondan nefret mi ediyorsun? Ondan bıktın mı?" "Evet, belki de aşım."

"Hayatındaki herkes arasından karşı koymak için *beni* seçtiğine inanmıyorum."

"Evet, haklısın, ben zayıf ve zavallıyım ve şimdiye kadar hiç kimseye karşı gelmedim."

Gözlerimi kırıştırdım, ona bakıyordum.

"Bir yıl oldu, Scarlett. Aş artık bunu."

"Anlamıyorsun çünkü annenle baban boşansa umurunda olmazdı. Evlilikleri berbat." Kötü niyetli sözlerim hedefine ulaşmıştı. Bunu yüzünde görebiliyordum. Ama umurumda değildi, çünkü sözleri kalbimin tam ortasından geçmişti.

yükselmiş olmalı çünkü birden Troy yanımıza geldi. Micah da öyle. Troy, "Anne ve babanın dolapta bir mola vermesi gerekiyor," dedi. "Micah bana yardım et."

Micah beni neredeyse dolaba kadar taşırken, "Şimdi olmaz Troy," dedim.

Troy, "Bu komik değil" ve "Kesin şunu" gibi şeyler söyleyerek mücadele eden ve protesto eden Jack'e de aynısını yapıyordu.

Dolabın kapısı açıldı ve Micah beni içeri taşıdı, Jack kendini serbest bırakmış olmalı, çünkü kapıyı o içeride olmadan itti.

"Aptal mısın sen?" Troy'un dışarıdan söylediğini duydum.

Micah hala kollarını belime dolamıştı, ayak parmaklarım yere zar zor . Ellerim yüzüme çarpmaması için önümdeki rafı tutuyordu.

"Artık beni yere bırakabilirsin," dedim.

O yaptı ve ben de kendimi ondan olabildiğince uzağa ayarladım. Avuçlarımı gözlerime bastırdım, rimelimi umursamıyordum ama bu hareketin kaçınılmaz gözyaşlarımı durduracağını umuyordum.

"Öpüşelim mi?" Micah sordu. "Lütfen

bana dokunma," dedim. "Neyin var

senin?" diye sordu.

"Her şey," dedim karanlığa. Gözlerimin altını sildim, bunun yarattığımdan emin olduğum rakun makyajını düzelterek emin değildim ama yapabileceğim en iyi şey buydu. Karanlık tavana baktım, gözlerimi zar zor gözyaşları körfezde.

"Jack'in bir olduğu gerçeği mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Öyle değil. Yani, bu gece öyle sayılır, ama bilmiyorum ..."

"Sadece oturmanı kıskanıyor."

davranmasının nedeni bu muydu? Patlamasına kıskançlık mı neden olmuştu? Kıskançlık yüzünden mi beni düşmanımızla birlikte bir dolaba tıkmıştı?

ŞiŖe çevirmece oynarken yanımdaki kızı öptürdü mü? "Eğer pisliklerden bahsedeceksek Micah, listeye kendini de ekle. İlkokuldayken ona çok kötü davranıyordun."

"Bu işin bırakmadı mı?"

"Bıraktı. *Ben*

bırakmadım."

"Burada olmama böyle tepki verdiğine göre belli ki vermemiş. Sana benimle konuşuyorsun."

"Her iki durumda da ondan özür dilemelisin."

"Evet, belki," dedi. "Ama bu arada onu kıskandırmak için öpüşüyormuş gibi yapmak ister misin? Sırtını raflara dayayabilirsin." Önüme geçti, sırtı kapıya dönüktü ve eminim benimki de raflara dayanmıştı. "Ellerimi buraya koyabilirim." Elleri iki elinin üzerindeydi.

Başımın yan tarafında, tahtaya tutunduklarını ya da birkaç oyuna ya da başka bir şeye bastırdıklarını varsaydığım yerde.

"Hayır, Micah, istemiyorum. Lütfen dur."

Kolun dönme sesini duyunca daha da geri gitmeye çalıştım ama başaramadım. Bunun yerine, alışmaya başladığım gibi, ışık beni geçici olarak göremez hale getirdi. Kapıyı kimin açtığını duymak için bekledim. Çünkü yedi dakikanın nasıl bir olduğunu biliyordum ve bu değildi.

Konuşan ses beklediğim bir ses değildi. "Micah! Ne yapıyorsun?"

O da bunu beklemiyordu çünkü arkasını döndü. "Cassidy?" Gözlerini bana dikti. "Bu ne cüret!"

"Ben-" başladım ama o çoktan bana doğru hamle yapmıştı.

Micah onu belinden yakaladı. "Bebeğim, o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Önemli olan sensin."

Onun göğsünü itti. "Senden nefret ediyorum!"

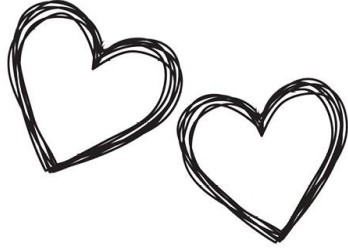
"Lütfen benden nefret etme. Sen benim dünyamsın."

Ve sonra onu öpüyordu ve ben hala dolapta sıkışmış, izlemek zorunda kalmıştım.

Yanlarından geçtim. Jack kollarını kavuşturmuş kanepenin arkasında duruyordu,

kaşları çatıldı. Kendimi kontrol edemeyerek onu tersledim ve partiden ayrıldım. Ve sonra gözyaşları geldi.

4. Yıl (Büyükler)

Bölüm 14

"Scarlett! Bu akşam partin saat kaçta?" O ana kadar bana bu soruyu soran beşinci kişiydi ve ben sadece arabamdan dolabıma kadar yürümüştüm.

"Ben içmiyorum," diye cevap verdim.

"Neden?" diye sordu kız, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. Son bir yıl içinde olanları ona bir cümleyle ya da daha kısa bir şekilde nasıl açıklayabilirdim? Anlatamazdım. Çok fazlaydı. Her şey vardı.

Geçen yılki partinin ertesi günü Jack ve Sage okulda el ele dolaşmışlardı. Aşklarına ikinci bir şans veriyorlardı. Görünüşe , sekiz yıllık arkadaşlık ikinci bir şansı hak etmiyordu, çünkü onu tersledikten sonra bana mesaj atmadı. Ben de ona mesaj atmadım. Çünkü o yanılttı. Beni Micah ile bir dolaba kapattı. Benim yerime yanımdaki kızı öpmüştü. Tam bir pislikti.

Micah yüzünden kızgındı! Bağlılıklarımı değiştirdiğimi ve can düşmanıyla çıkmak, öpüşmek ya da bir şeyler yapmak istediğimi mi düşünmüştü? Beni hiç tanııyordu. Sekiz yıllık bir arkadaşlığı bitirmek için çok önemsiz, asılsız bir şeydi ve bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyordu. Ya da başlangıçta öyleydi. Öfkem artık daha çok kaynıyor, hayatımın arka planında takılıyordu.

Belki takip eden haftalarda ikimizden biri gururuna yenik düşseydi, işleri koyabilirdik. Ama ikimiz de yapmadık. Ve zaman geçti. Birkaç ay sonra Sage'den ayrıldı. Hala ondan bir mesaj yok. Yıllardır konuştuğumuz üniversiteye kabul edildim. Hala ondan mesaj yok.

Ben. Ve şimdi buradaydık, bütün bir yıl boyunca konuşmamıştık.

Bunu düşünmek bile gözlerimi yaşarttı.

Öğle yemeğinde tiyatro kulübündeki kızlarla takılmıştım. Aslında Troy'un kız arkadaşı Laney ile yakınlaşmıştım. Pijama partileri ve film geceleri yapardık. Okul işleri ve mezuniyet hakkında konuşurduk. Aklımı okuyamıyordu. Belki de en iyi arkadaşların bunu yapamaması gerekiyordu.

"Ama Troy öyle!" Partiyi soran kıza seslendim ve dolabımı açtım. "Onunkine git!" Troy bu yıl benim geleneğimi devralmaya karar vermişti ve mükemmel bir iş çıkaracaktı.

Laney şimdi omzunu benimkinin yanındaki kapalı dolaba yaslayarak, "Hey," dedi.

"Merhaba," dedim gülümseyerek.

"O da neydi öyle?" diye sordu, geri çekilen kıza doğru başını sallayarak.

"Ona Troy'un partisinden bahsediyordum. Ona karma olduğunu söylemeliydim."

Troy'un karma parti tanımı hem çiftlerin hem de bekârların katıldığı bir partiydi. Micah ve Cassidy geçen yıl mezun olmuşlardı, yani artık bir rekabet yoktu. Zaten olmasalardı da olmazdı. Micah üniversiteye gider gitmez Cassidy'yi terk etmişti. Onun için biraz üzülmüştüm ama Haberler beni hiç şaşırtmamıştı. Tam Micah'lık bir hareketti.

Laney küçük bir kahkaha attı, sonra alt dudağını ağzına götürüp çiğnedi, gergin bir alışkanlıktı bu, "Sana bir haberim var ve sana söylemeli miyim, söylememeli miyim bilmiyorum," dedi.

"Bu kötü haber mi yoksa iyi haber mi?" "Bilmiyorum."

Dolabımı kapattım. "Bana söylesen de söylemesen de duyacak mıyım?"

"Kesin olarak öğreneceksin."

"O zaman senden duymayı tercih ederim." "Troy, Jack'i partiye davet etti."

Kalbim göğsümde tekledi ve sertçe yutkundum. Jack ve Troy'un hâlâ birlikte takıldıklarını biliyordum ama ben etraftayken bu konudan bahsetmekten kaçınıyordu. Tabii ki Jack'i de davet etmişti. Neden onun yerine beni seçeceğini düşünüyim ki?

"Bu iyi haber mi yoksa kötü haber mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, ama . Bu bir eksiklik değildi Beni ve Jack'i ayrı tutan fırsatlar vardı; bundan emindim. Aynı yerde olabileceğimiz pek çok zaman vardı.

Ya o bundan kaçınmıştı ya da ben kaçınmıştım. Aynı anda aynı odada bulunmuş olsaydık arkadaşlığımız sihirli bir şekilde onarılacak değildi. Olmasını isteyip istemediğimi bile bilmiyordum ... hayır, bu bir yalandı. Biliyordum. Olmasını istiyordum ama bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum ve kalp kırıklıklarından bıkmıştım.

Bazen işler değişir ve ben de bunu kabul etmek zorunda kalırım.

Annemle babamın boşanmasını kabullenmiştim. Çok uzun sürmüştü. Ama . Onlar mutluydu. Ve bu beni mutlu ediyordu.

Sevgililer Günü'nün bekârlar için bir tatil olamayacağını kabul etmiştim. Ve bu sorun değildi. Aşıkların da kendi bayramları olabilirdi ve ben artık onu ele geçirmeye çalışmıyordum. Bunu kabullenmem de çok uzun sürdü. Ben de çok takıntılı olmak.

En iyi arkadaşımı da kaybettiğimi kabul etmem gerekiyordu.

Ama belki de bunu kabul etmeden önce gerçekten bir şeyleri düzeltmeye çalışmam gerekiyordu. Ondan ihtiyacım olanı istemeliydim. Beni nasıl incittiğini anlatmalıydım. Savunmasız olmalıydım. Bu benim için zordu. Aşırı bağımsız biri olarak büyümüştüm. Eskiden bunun bir güç olduğunu düşünürdüm. Bunun aslında bir zayıflık olduğunu fark etmem çok uzun sürdü.

Geçen yıl Jack'e karşı hiç çaba göstermediğimden değildi. Koridorda birbirimizin yanından geçerken ona birkaç kez gülümsedim. O gülümserdi. Birkaç paylaşımını beğendim. O da aynısını yapmıştı. Mecazi kapıyı birbirimizin yüzüne kapatmış olabilirdik ama kilitlememiştik.

"Geleceğimi biliyor mu?" diye sordum.

"Sanırım biliyor," dedi.

"Ve hala gelecek mi?"

"Sanırım öyle."

Bu kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. "Ona bir gül göndereyim mi?" Kaşları havaya kalktı.

"Çok kötü bir şiirle birlikte."

"Hangi mesajı iletmeye çalışıyorsun? Ona aşık olduğunuzu mu yoksa yeniden arkadaş olmak istediğinizi mi?"

"Uh . . ." Donup kaldım.

"Çünkü ona aşıksın, değil mi?" diye sordu.

Burnumdan derin bir nefes aldım. Belki aklımı okuyabiliyordu.

"Onu gördüğünde gözlerinde o özlem dolu bakış beliriyor," dedi. "Ne zaman ondan hemen konuyu değiştiriyorsun. Bir dakika, Cooper Morris yazın seninle öpüştüğünde ertesi gün ondan kaçmanın nedeni de bu mu?"

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Yani, bunun nedeni çoğunlukla öpüşme tarzının çok ıslak olmasıydı."

Dudağını büktü. "Ew."

Sınıfa doğru yürürken kolumu onunkine doladım. "Yani gülün yanlış bir karar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum; soruma cevap vermediniz." "Sorunuz neydi?"

"Hangi mesajı iletmeye çalışıyorsunuz?"

"Doğru. Sanırım bunu gerekiyor." Eğer bir mucize olursa, her şeyin eski haline dönmesini istiyor muydum? Bir yıldır içimde kaynayan öfkenin üstesinden gelebilir miydim? Hatta daha fazlasını umut edebilir miydim?

*Tüm dünyam yıkıldığında
Kalbimin parçalarını topladın,
biliorum koca bir yıl oldu.
Ve en büyük korkum olan sensiz
bir dünyada yaşamakla
yüzleştin.*

Laney öğle yemeğinde gazeteyi bana geri verip bir paket cips açarken, "Vay canına, bu şimdiye kadar okuduğum en peynirli şey," dedi.

Kafeteryanın bir köşesine oturduk. Bugün dışarısı soğuktu ve normalde yemek yediğimiz avlu merdivenlerinde oturmak istemedik.

"Ve korkunç, değil mi? İçimizdeki şakaya layık olması için korkunç olması gerekir."

Bir gül satın almak ve liderliğe sahip olmak için sadece iki dönemim daha vardı.

öğrenciler ona teslim ediyor. Elllerinde sepetleri ve para kasalarıyla kafeteryada dolaşıp iş bulmaya çalışıyorlardı. Ben de

bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüm. Gerçekten korkup korkmadığımı, korkumun beni ele geçirmesine izin verip vermediğimi merak ettim.

Laney, "Bir ya da iki renk eklemeniz gerekebilir," dedi. "Okul şiirlerinin her zaman renkleri vardır."

"Doğru." Gözlerimi kapatıp düşündüm, sonra kalemi son iki satıra götürüp çizdim. "En büyük korku dizesi yerine: *Gökyüzü artık mavi değil/ Sensiz yaşadığım bu dünyada.*" Bunları not ettim.

Güldü. "Evet. Nasıl bitireceksin? Bir eylem çağrısına ihtiyacı . Topu onun sahasına atmak falan."

Troy, "*Hadi şişe çevirme oyununu yeniden oynayalım/ Ve bu sefer beni öpmek zorundasın,*" dedi.

Dinlediğini düşünmemiştim. Karşımızda oturmuş telefonuyla konuşuyordu, dirseklerini masaya dayamıştı, ellerini ensesinde kenetlemişti ama onun önerisiyle başını kaldırdı.

"Bu kafiyeli değil," dedim.

"*Hadi şişe çevirme oyununu yeniden oynayalım/ Ve bu sefer seni öpmek istiyorum,*" dedi ve ellerini havaya kaldırdı. "Ben bir dahiyim."

Güldüm. "Öylesin, ama onu öpmek istediğimi söylemeyeceğim. korkunç bir şiir."

"Bunu yüz yüze mi yapmak istiyorsun?" Laney sordu.

"Belki." Kalemi tekrar kağıda koydum. "Peki ya sadece, *Yeniden yapabilir miyiz/ Sana söylemem gereken çok şey var.*"

"O gerçekten bir aptal," dedi Troy. "Ona geçen yıl onu öpmek istediğini söyledim."

"Bekle, ne?"

Laney masanın üzerinden uzanarak onun omzunu itti.

"Sen de mi biliyordun?" Ona dönerek sordum.

Laney, "Troy, Micah gelmeden önce partinizde ağzından kaçırды," dedi.

"Micah gelmeden *önce* onu öpmek istediğimi biliyor muydu?" Neredeyse çılgılık atacaktım, sonra ağzımı kapattım ve beni duyan olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım. Bütün bir yıl boyunca Micah'nın ortaya çıkmasının sorun olduğunu düşünmüştüm. Bunun Jack'i kışkındırdığını ya da bana kızdırdığını düşünüyordum. "O zaman neden Micah'yı öpmek istediğimi düşündü?"

"Çünkü erkekler aptaldır," dedi Troy.

Başımı salladım. Buna inanamadım. "Bekle, o da kaçıyordu

Micah'yı kıskandığı için mi yoksa *onu* öpmek istediğini öğrendiği ve bunu istemediği için mi?" Her iki sebep de midemi ağrıtıyordu.

Troy omuz silkerek, "Emin değilim," dedi, hiç yardımcı olmuyordu. "Senden bir süredir hoşlanıyordu, bu yüzden onuöpmeni isteyeceğini düşünürdüm."

"Bunca zamandır nasıl hissettiğimi biliyor muydu?"

Laney, "Hayır, olayın bilemezdi," dedi.

Burnumun kenarını çimdikledim. "Bu bir hata. Sadece incineceğim, değil mi? Bunu benimle konuşmak için dünya kadar zamanı vardı ve yapmadı." Kâğıt parçasını avucumun içinde ufaladım, ayağa kalktım ve yarısı yenmiş öğle yemeğimle birlikte çöpe attım. "Ben yürüyüşe çıkıyorum, siz de Sevgililer Günü'nün tadını çıkarın."

"Seninle geçireceğiz!" Ben uzaklaşırken Troy bağırdı. "Bu artık bir gelenek!"

Bölüm 15

Yedinci derste ödevimin kenarlarını karalıyordum ki kapı açıldı ve gül ekibi içeri girdi. Kafamı bakmadım bile, bugün altı kez dinlediğim korkunç şiir için kendimi hazırlıyordum. Benimkinden çok daha kötüydü. *Frezya'yı lütfen ya ile kafiyelendirmişlerdi.*

Kağıdıma döndüğümde kalpler çizdiğimi gördüm. Sayfamın üstünden altına kadar uzanıyorlardı.

"Bu bir hataydı." Bu ses gözlerimi tekrar odanın önüne çevirdi.

Jack orada durmuş, elinde bir gül tutuyor ve bana bakarak bir şiir okuyordu. Uzun boylu ve yakışıklıydı. Saçları bugün daha hacimliydı ve ela gözlerini ortaya çıkaran yeni bir gözlük takmıştı. Utancından yanakları pembeleşmişti ama yine de konuşmaya devam etti.

Onlardan çok yaptım.

Konu sen ve ben olunca.

*Her zaman yaptığın gibi aklımı
okumanı bekliyordum.*

*Adaletsiz, habersiz ve el altından yapılan bir
şeydi. Sık sık*

Konu sen ve ben olunca.

*Benden cesur olmamı
bekledin ama ben hiç
olmadım.*

Durmak bilmeyen, yenilmez ve bulaşıcıydın.

Sık sık

Konu sen ve ben olunca.

Hiç ayrı zaman geçirmeyeceğimizi

saniyorduk ama geçirdik.

Dayanılmaz, yorucu ve . Bazen öyleydi,

Konu sen ve ben olunca.

Sonunda

Her zaman bana ve sana geri dönecektir.

Umarım hep öyle olur.

Yanaklarımın içini ısıırıyordum. Ağzımı metalik bir tat doldurana kadar bunu fark etmedim. Tutuşumu bıraktım ve birkaç kez gözlerimi kırtım çünkü gözlerim de yanıyordu.

Jack masama doğru yürüdü ve gülü önüme koydu. Üzerine iliştirilmiş şiir onun el yazısıydı. Bir şeyler söylemek istedim. Sanki *korkunç bir şiir olması gerekiyordu*. Ya da *bunu bir kadının önünde okuduğuna inanamıyorum*. *Bütün sınıfa*. Ama dudaklarım hareket etmiyordu. Yüzüm uyuşmuştu ve uzuvlarım donmuştu.

Yanımdaki koltukta oturan adam sessizliği "Bu diğer şiirden çok daha iyiydi" diyerek bozdu.

"Özür dilerim," dedi Jack güçlkle duyulabilen bir sesle. "Ben de," dedim.

Ve sonra gitmişti. Kapı kapandığında yerimden fırladım. "Bayan

Landry," dedi Bay Collins. "Ders vermem gereken bir sınıf var.

Zaten çok fazla kesinti oldu."

Ve okuldan sonra cezaya kalmak istemediğim için oturdum. Jack'le kırk beş dakika içinde konuşabilirdim. Sıramın üzerindeki gülü aldım ve burnuma götürdüm. Hayatımda hiç okuldan alınmış bir gülün benim için bu kadar önemli olacağını düşünmezdim ama öyleydi.

Laney'nin niyetimi açıklamak konusunda ne demek istediğini anladım. Çünkü Jack'in şiiri çok güzel olsa da, arkadaşlığımızı geri mi istiyordu yoksa daha fazlasını mı istiyordu hiçbir fikrim yoktu. Troy ve Laney'nin bugün Jack'in ne bildiği ve ne zaman bildiği hakkında söylediklerini duyduktan sonra ben ne istediğimden emin değildim. Ama en azından birbirimize bir konuşma borçluyduk.

En azından.

Okuldan sonra Jack'i aradım. Hiçbir yerde yoktu. Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım ve bir yıl önceki Sevgililer Günü'nden kalma son mesajlarımız dikkatimi dağıttı. Son on iki ay boyunca defalarca okuduğum mesajlar.

İlk utancımдан neredeyse ölüyordum. Kahverengi ile şehir etrafında kafiye yapmışlar.

Ben: *Belki de iyi şiir yazmak daha zordur.*

Jack: *Sorun şu ki, şiiri herhangi birine yazmıyorlar. Özellikle. Yüzü olmayan kitlelere yazıyorlar. Kişisel bir şey yok. Duygu yok. Şiir sadece duygularla yönlendirildiğinde işe yarar.*

Ben: *Şiir eleştirmeni olduğunu fark etmemiştim.*

Bu sadece sağduyu.

Öyle olduğunu sanmıyorum. Gelecek yılın şiirini yazman için seni aday göstereceğim.

Ve sonra seninle bir daha asla konuşmayacağım.

Bu bir şakaydı, benimle bir daha asla konuşmayacaktı. İlk okuduğumda anlamıştım. Ama ondan sonra yüzlerce kez okuduğumda canımı yakmıştı. Sonra, bir işaret gibi geldi. Şimdi, kitabın geri kalanı değişim batıyordu. *Şiir sadece yönlendirildiğinde işe yarar*, demişti. Belli ki bugün bir şeyler hissediyordu.

Nereye gittin? Şimdi mesaj attım. Konuşmak istiyorum.

Ben de, hemen mesaj attı. Yavru köpeği kafesten çıkarmak için eve gitmem gerekiyordu. Anneme yapacağıma söz verdim.

Yavru köpeğin mi var? Neden bu açıklama bende ağlama isteği uyandırdı? Ne?

onun hayatında kaçırdığım başka bir şey var mıydı? Her şey gibi geldi.

Babam bunu anneme Sevgililer Günü için almıştı. Çılgınca, değil mi? Ailemi bilirsin.

Yazmak istedim: *Şimdi konuşamaz mıyız? Beni şimdi görmek istemiyor musun?*

Az önce yazdım: *Deli.*

döndü: *Bu gece Troy'un partisine mi gidiyorsun? Evet.*

Ben de öyle.

Yani plan bu muydu? Bu gece birbirimizi görmek mi? İşkence gibi geldi. Ama bir yıl beklemiştim, birkaç saat daha bekleyebilirdim.

"Bu da ne?" Park yerindeki arabasına yaklaşırken Laney sordu. Arabamın kapısını açmak için cebimden anahtarlarımı çıkarıyordum.

Bagajın önünde durmuş, sırt çantasını atıyordu.

Gülümsedim ve güle sarılıyormuş gibi yaptım. "Okuldan aldığım ilk Sevgililer Günü gülü."

"Kimden?" diye sordu sandığının başında ona katıldığımında. Sandık, okul müzikalinde kullandığımız Noel süsleriyle doluydu.

"Hâlâ bagajını temizlemedin mi?"

"Beni acele ettirmeyin," dedi. "Her açtığımda ve bu şenlikli görüntüyü gördüğümde bana dopamin veriyor." Sandığını kapattı ve gülü tutan elimi burnuna doğru çekerek uzun bir nefes aldı.

Üzerindeki kartı çevirince şiir ortaya çıktı.

"Bana o korkunç şiiri bugün yedinci kez okutmayın." "Hayır, o okul şiiri değil."

Gözleri kartı taradı, her satırı okudu. Bitirdiğinde "Oh," dedi. "Bu aslında ..."

"İnanılmaz," dedim.

"Çok," diye kabul etti.

"Jack?" Başımı salladım.

"Bunu o mu yazdı?"

"Yani, yapay zekaya falan yaptırmadıysa, ama onun yazdığına eminim."

"O çocuk seni çok seviyor."

"Öyle mi? Bu bir aşk şiiri mi yoksa bir dostluk şiiri mi?"

"Sonra onunla *konuşmadın* mı?" diye sordu, benim kadar sinirlenmişti. "O gitti ve Bay Collins'i tanıyorsun. Bu akşam konuşacağız." "Ne söyleyeceksin?"

"Her şey . . . Umarım."

Bölüm 16

"Okul nasıldı?" Annem, ben parti için hazırlanırken kafasını odama sokarak sordu. Elimdeki göz kalemini kapatırken önümdeki aynada gözleriyle karşılaştım. Yüzünde Sevgililer Günü'nün benim için ne kadar zor geçeceğini biliyormuş gibi gergin bir ifade vardı.

Hayatımdaki iki büyük ilişki Sevgililer Günü'nde patladığından, belki de gerçekten kendimi yatağa atıp başıma bir battaniye örterek geçmesini beklemeliydim. Belki de kader bu yılı da berbat edecekti. Belki de hala dünyanın küçük bir köşesinde günün anlamını değiştirmeye çalıştığım için beni cezalandırmaya çalışıyordu. Zaten işe yaramamıştı, bu yüzden Kader'in beni rahat bırakması gerekiyordu.

". Aslında iyiydi. Jack'le konuştum." Konuştum, kelimenin en gevşek anlamıyla. Temas kurmuştuk. Bir yıl sonra, bu çok büyük bir histi.

Annem de aynı fikirde olmalı ki odama kadar geldi ve yüz ifadesi temkinli bir umuda dönüştü. "Ve?" Geçen yıl annemle daha da yakınlaşmıştık. Ona daha sık zaman ayırmak istiyordum. O da bana daha özgürce zaman ayırdı.

"Ve iyiydi. Güzeldi. Bu akşam aynı partiye gideceğiz, orada daha fazla konuşabiliriz."

Gülümsedi. "Onu özlemişsin."

Başımı salladım, konuşamıyordum. Duygularım yüzeyin hemen altındaydı ve dökülüp makyajımı bozmakla tehdit ediyordu. "Peki ya sen? Bu gece için büyük planların var mı?"

"Bir kadeh şarap, bir romantik komedi."

"Kulağa hoş geliyor. Şarabı kola ile değiştirmek dışında."

"Davetli değilsin." Göz kırptı.

"Kaba."

"Korkmak sorun değil, ama bunun sizi bir şeyler yapmaktan alıkoymasına izin vermeyin."

"Biliyorum," dedim iç çekerek. "Yapmayacağım. Bu gece olacaklarla yüzleşmek zorundayım."

"Seninle gurur duyuyorum. Ve ne olursa olsun, eğlenmeye çalış, tamam mı?"

Başımı salladım ve o gitmeye başlarken, "Hey anne, mutlu musun? Gerçekten mutlu olmak gibi mi?"

Bana gülümsedi. "Kimse her zaman mutlu değildir. Ama evet evlat, ben çok mutluyum. Doğru seçimi yaptık."

"Sevindim. Mutlu görünüyorsun. Babam da öyle." Babamı hâlâ Çok fazla -her şey daha iyiye gitmedi- ama gittiğinde daha hafif görünüyordu. Yanıma geldi ve beni başımın üstünden öptü. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Bıçağı kalbe saplama oyunun nerede?" Troy'a gülümseyerek sordum. Bir şişe Sprite'ı bir çeşit meyveli karışımın içine döküyordu. Yardım edebileceğimi düşünerek oraya erken gitmiştim. Ama bu bir hataydı çünkü tek yaptığım kapıyı gözlemekti.

"Bu oyun karma bir partide oynanmaz. Ama sen ve Jack'in yedi dakika boyunca işgal edebileceğiniz seninkinden daha küçük bir dolabım var. Sadece söylemeniz yeterli."

"Bu yüzden mi onca zaman bizi dolaba tıktın? Jack'in benden hoşlandığını bildiğin için mi?"

"İlk kez değil," dedi. "İlk seferinde komik olacaktı. Ve de. Ama ikinizin de nasıl tepki verdiğini gördükten sonra, evet, birinizi ya da ikinizi de duygularınızı itiraf etmeye zorlamakla ilgili hale geldi."

Tekrar ön kapıya baktım. Jack hâlâ o duygulara sahip miydi? Yoksa geçen yıl yavaş ve acı dolu bir şekilde ölmüşler miydi?

Troy bana seslenerek, "Yediye kadar gelmeyecek," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Ama yedide gelmedi. Ya da yedi buçukta. Yedi kırk dokuza kadar içeri girmedim. Üzerinde koyu yeşil, uzun kollu bir gömlek ve kot pantolon vardı. Saçlarını düzeltmiş, siyah çerçeveli gözlüklerini takmıştı ve oturma odasındaki kanepede oturan insanları selamlarken yüzünde kocaman gülümseme vardı.

Ne dediğini duyamadım çünkü Troy müziği partilerimde hiç çalmadığım kadar yüksek sesle açmıştı. Arka verandada oturuyordum ve yanımda bir pinpon oyunu oynanıyordu. Kürekli gerçek ping pong gibi. Solo bardak yoktu.

Jack beni henüz burada görmemişti ve kırk dokuz dakika geç kaldığını düşünerek yerimde kalıp yanıma gelmesini beklemeye karar verdim. Göz ucuyla kalabalığın arasından geçip Troy'u masada gerçek hayatta oynanan Bil Bakalım Kim oyununu oynarken bulmasını izledim. Oyuncuların her biri odadaki habersiz bir kişiyi seçiyor ve ardından diğerlerinin kimi seçtiğini tahmin etmeye çalışıyordu. Bu oyunda bazı duyguların incineceğini hissediyordum.

Bir noktada birisi şöyle bir şey sordu: *Sizin kişi sürekli selfie mi çekiyor? Ya da saçını kestirmeye ihtiyacı var mı?* Ama bu benim partim değildi, bu yüzden bu fikirleri kendime sakladım. Her şeyi kontrol etmek zorunda değildim.

Jack, Troy'a doğru eğilip bir şeyler söyledi ve Troy bana doğru işaret etti.

Her hareketini dikkatle izlediğimi görmemesi için bakışlarımı hızla kaçırdım.

Jack'i görmeden önce kokusunu almıştım. Tıpkı her zamanki gibi kokuyordu: yeşil deodorant ve çamaşır makinesine koyduğu küçük koku topları gibi. Sandalyemin koluna oturdu, bacağı elimin milimetre uzağındaydı. Ona bakmak için sandalyemde kaydım.

"Merhaba," dedim.

"Selam," diye

karşılık verdi.

"Köpek yavrusu

nasıl?"

"Çok muhtaç. Ama Topher'ın bu gece evde kalıp ona bakmasını istedim. Bu yüzden geç kaldım. Bir kavgaydı."

Başımı salladım. Topher'a karşı ayağa kalktı. Bu yeniydi. Ya da bu bir yaşındaydım; bilmiyordum. Bu düşünce boğazımı sıktı. Cebinden bir şey çıkardı ve avucunun içinde tuttu, görebildiğim buruşturulmuş bir kâğıt parçasıydı.

"O da ne?" Ben sordum.

Bu sırada yırtmamaya çalışarak titizlikle açtı. Çoğunlukla eski haline döndüğünde, görmem için havaya kaldırdı. Bu, daha önce yazıp attığım şiirdi.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum ama cevabı zaten biliyordum. Ya Laney ya da Troy çöpten çıkarıp ona vermişti. Onların hain olduğunu zaten biliyordum. "Bunu *ne zaman* aldın?"

"Troy okuldan sonra arabama giderken kafama fırlattı." "Korkunç olması gerekiyordu."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Görev tamamlandı."

"Bu bir şakaydı. Her yıl duyduklarımızla dalga geçmek için."

"Şakayı anladım."

"Seninkini duymadan önce yazmıştım."

"Neden böyle korkunç bir sonla karşılaştı?"

Şiiri yazarken Troy ile yaptığım konuşma aklımdan geçti. Jack'in neden bizden vazgeçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu:

Kıskançlık mı? Karşılıksız duygular?

Ve bir anda gözyaşlarına boğuldum.

Tüm tavrı şakacıdan endişeliye dönüştü. Ayağa kalktı ve elime uzandı. Her nasılsa, elimi ona verecek kadar aklım başımdaydı. Ayağa kalkmama yardım etti ve sonra beni içeri götürdü. Kalabalık oturma odasını hızla geçerek bedenimi kendi bedeniyle kapattı. Koridorda durmayı düşündüğü belliydi ama orası da kalabalıktı. Birden bir kapıyı açtı ve bizi bir vestiyere götürdü. Biraz hareket etti

Askıları bir kenara bıraktık ama yine de ayakta duracak kadar yerimiz yoktu. Kapıyı arkamızdan kapattığında karanlığa gömüldük.

Gözyaşlarım hâlâ yüzümden aşağı akıyordu. Sıcak ve tuzluydular ve - sanırım- rimelden simsiyah olmuşlardı. Karanlıktan memnundum. Burnumu çektim.

Omuzlarıma dokundu ve onları kavradığında göğsünde eridim. Ellerinden biri sırtıma gitti, beni çekti, diğeri enseme, saçlarımin altını kavradı. Bir uğultu vücudumda titreşerek beni içten dışa doğru ısıttı.

"Seni özledim," dedi.

"Ben de seni özledim. Ama sen beni Micah ile bir dolaba kapattın ve bir yıl boyunca benimle konuşmadın."

"Biliyorum. Özür dilerim. Pislik gibi davrandım."

"Neden?"

Ben duymadan önce göğsünde bir inilti . "Çünkü bütün yıl beni kendinden uzaklaştırdın, aşkın ne kadar korkunç bir şey olduğundan bahsettin. Belki de bana geri çekilmemi, seni rahat bırakmamı söylemeye çalıştığını düşündüm. Bir ipucu aldığımı düşündüm."

Yutkunarak biraz hava aldım. Duymayı beklediğim şey hiç de bu değildi.

"Denedim, Scar. Senin yanında olmaya çalıştım ama sen bana izin vermedin. Acın giderek büyüyor gibiydi ve ben de onu beslemeye yardım edip etmediğimi merak etmeye başladım. Ve o gece, seni Micah'la mutlu görmek beni yıktı. Belki de senin için kötü olduğumu düşündüm. Sadece tekrar mutlu hissetmeni istedim."

Sertçe yutkundum. Elbette haklıydı. Çekip gitmesinin asıl sebebinin bu olduğunu nasıl görememiştim? Tamamen geçerli bir sebep. İçime kapanmıştım. Bütün bir yıl boyunca. Birdenbire o şiirle işleri düzeltmek için ilk adımı atması yanlış bir emir gibi geldi. Ben olmalıydım.

"Neden bana ulaşmadın?" Bunu sorarken sesi yumuşaktı. Şimdi kendimi gülünç hissediyordum. Sanki *onu* hiç tanımayan benmişim gibi. "Kıskandığımı sanmıştım," dedim kısık bir sesle. "Micah'ın. Ben de onu Onu öpmek ya da onunla birlikte olmak istediğimi düşündün." Vücudu kucaklaşmamızda hareketsiz kaldı.

"Özür dilerim, Jack. Öpücüğümü reddettiğinde utandım. Benim Gururum incinmişti ve bunun kafamı, neden çekip gittiğine dair gerçek neden hariç, her türlü nedenle doldurmasına izin verdim."

Konuşmadı ama geri de çekilmedi. Arkasında asılı duran ceket koluma sürtünüyordu ve dolap biraz bayat kokuyordu ama gitmek istemiyordum.

"Kızgınsın." Bunu *biliyordum* çünkü onu tanıyordum. Herkesten daha iyi. "Ve olmak için her hakka sahipsin. Konuşmamız gerekirdi. *Ben konuşmalıydım.*"

"Kızgın değilim," dedi. "Şey, biraz. Ama kendime de kızgıyım, Çünkü muhtemelen kıskançlığın kararımda rol oynamasına izin verdim. Micah'ya duyduğum kıskançlık değil ama senin ihtiyacın olan kişi olmadığım için duyduğum kıskançlık. Ama şimdi daha iyi görünüyorsun... daha mutlu?"

"Öyleyim, ama sadece kendim üzerinde çalıştığım için, sen gittiğin için değil.

Sen gidiyorsun ..." Hıçkırıklara boğuldum.

Bana sarılışını düzeltti ve beni daha da yakınına çekti. "mükemmel değilim ve senin de olmadığını biliyorum ama hayatında olmak istiyorum. Aynı şey değildi

sensiz," dedi.

Gözlerimi kapattım, yeni sıcak gözyaşları oluşuyordu. Hüzün gözyaşları değil. Mutlu gözyaşları. Çok rahatlamıştım. "Ben de senin hayatında olmak istiyorum."

Ağzı alnımdan birkaç santim uzaktaydı, nefesi tenimi gıdıklıyordu.

Ayaklarımın üzerinde yükseldim ve alnımı dudaklarına dayadım.

Aldığı keskin nefesi, göğsünün benimkine doğru yükseldiğini hissettim. duydum. Yine de geri çekilmedi, sadece dudaklarının tenime değmesine izin verdi, bir kez, sonra iki kez.

Meraklı, sorgulayıcı bir mırıltı duyuldu, ama sonra beni tutuşu sıkılaştı. Bu kez ilk hamleyi o yaptı ve bu alnıma dokunmak için değildi. Ağzı, bu ilişkiden ne istediğine dair hiçbir soru bırakmayan bir yoğunlukla benimkiyle buluştu ve bu kesinlikle arkadaşlıktan fazlasıydı. Diğer eli de ilkinde katıldı, parmakları ensemdeydi, avuç içleri çenemi kavırıyordu.

Ellerim gömleğinin kenarlarını kavradı. Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ağzı yumuşak ama emin bir şekilde benimkinin üzerinde hareket ediyordu. Hâlâ ellerinde olan başımı eğdi, böylece öpücüğü derinleştirebildi, dudakları ayrıldı, dili benimkine sürtündü. Vücuduma bir elektrik çarptı ve içim alev alev yandı.

Ellerimi sırtına götürdüm, dilim ağzını keşfedip tadına bakarken onu kendime daha sıkı çektim. Sonra sırtım kapıya yaslandı, o da bana yaslandı ve bunu yapmak için çok uzun süre beklediğimizi biliyordum. Bu. Vücudumdaki her sinir ucuna nasıl şarkı söyleteceğini bildiğini bilmeliydim. Beni herkesten daha iyi tanıyordu. Ve belki de mesele buydu: ağzı ve elleriyle tam olarak ne yapacağını bilmesi değil, ki biliyordu, ama onun yanında kendimi güvende hissetmemdi. Biliniyordum. Güvende. Sevildiğimi hissettim ve bu tüm farkı yarattı.

Dudakları ağzımdan yanağıma doğru hareket etti ve sonra tekrar bana sarıldı, başını boynumun kıvrımına gömdü ve kollarını sıkı bir kucaklamayla belime doladı.

"Sevgililer Günü'nde seni öptüğüm için kovuldum mu?" diye sordu kulağımın dibinde usulca. "Yarına kadar beklemeli miydim?"

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Hayır, günü değiştirme takıntımı bir kenara bıraktım. Her şeyi olduğu gibi kabul ettim."

"Tüketimcilik mi?"

Tekrar güldüm. "Evet, o da var. Ama hayır, bugün aşkı kutlamak için bir gün." "Aşk mı?" diye sordu, sonra doğruldu.

"değil mi?" Yüzünü, ifadelerini görmek istedim ama ve karanlıkta nefes nefese sözlerini bekledim.

"Hâlâ Sevgililer Günü'nden mi bahsediyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Beni seviyor musun?"

"Elbette seni seviyorum," dedim.

"Bir arkadaştan daha fazlası olarak mı?"

"Az önce seni öptüm

Jack." "Ben seni öptüm."

"Ve garip değildi," dedim.

Güldü. "Değildi."

"Şiirini gerçekten beğendim. Şiir yazabildiğini bilmiyordum."

"Sadece senin için."

Kollarımı boynuna doladım. "Bu yıl dolapta yedi dakikadan fazla zaman geçirebildiğimiz için mutluyum."

Bölüm 17

"Partilerimde," dedi Troy oturma odasındaki kalabalığa. "Odadaki bekar insanların şişe çevirmece oynamasına izin veriyorum. Çünkü umarım Sevgililer Günü'nün büyüsü gerçek aşkınızı bulmanıza yardımcı olur ya da en azından

Gece boyunca sevişecek biri!" Kaşlarını bana doğru kaldırdı. Jack ve ben masada yan yana oturuyorduk ama gruba yeniden katıldığımızdan beri birbirimize dokunmamıştık.

Daha önce Jack'le dolapta birkaç kez daha öpüştükten sonra, "Bu paltolar beni klostrofobik yapmaya başladı," demiştim.

"Ve küf kokuyorlar," dedi.

"Kesinlikle," dedim.

"Evet, hadi gidip herkesin ne yaptığına bakalım."

Hareket etmedik. Onun yerine, onu tekrar öpmek için uzandım. Beni birkaç kez öptükten sonra, "Bunu şimdi yapabildiğime inanamıyorum" dedi.

Dolabın dışına çıktığımızda ne yapacağımızı ya da ne söyleyeceğimizi konuşmamıştık, sadece yürürken aramızda bir adım boşluk bıraktık. Belki de bunu birkaç dakika daha kendimize saklamak istiyorduk. Arkadaşlarımızın nasıl tepki vereceğini.

Ama Troy'un şu anki tavrına, şişeyi havada tutuşuna bakılırsa, bir şeyler planladığını biliyordum.

"Burada kim bekâr?" diye sordu. İnsanlar ellerini kaldırıncı "Hayır, bekleyin," dedi. "Küçükten başlayıp çemberi genişleteceğiz."

Laney aniden yanımdaydı ve beni masada oturduğum yerden çekip aldı. oturma odasının yanındaki mutfak köşesinde.

"Hayır, istemiyorum-"

"Sadece bana güven," dedi.

İçimi çektim ama onu takip ettim. Beni sehpanın yanındaki yere yönlendirdikten sonra, aynı derecede teslim olmuş görünen Jack'i aldı. Onu da tam karşımdaki kata yönlendirdi. Başka insanları da almasını bekledim ama almadı. Sadece Jack'e şişeyi uzattı.

Odadaki herkes güldü ve alkışladı.

Kaşlarını bana doğru hafifçe kaldırarak izin istedi. Ben de küçük bir baş hareketiyle karşılık verdim. Şişeyi masanın üzerine koydu ve döndürdü. Durduğunda kapak kesinlikle beni göstermiyordu ama yine de, "Öp! Öp! Öp! Öp!"

Masanın etrafında süründü ve yanımda durdu. Tüm vücudumu ona doğru kaydardım, yanaklarını ellerimin arasına aldım ve onu ağzıma çektim.

Etrafımızda öyle bir tezahürat patladı ki, ağzını kulağıma götürüp "Seni seviyorum" diye fısıldayana kadar başka bir şey duyamadım. Sevgililer günün kutlu olsun."

Yazar Hakkında

Kasie West, aralarında *Sunkissed*, *The Fill-In Boyfriend*, *P.S. I Like You* ve *Borrow My Heart*'in da bulunduğu birçok YA romanının yazarıdır. Kitapları ALA-YALSA Best Books for Young Adults, Junior Library Guild Selections ve ALA-YALSA Quick Picks for Reluctant Readers olarak seçilmiştir. Yazmadığı zamanlarda televizyon izliyor, kitap okuyor ya da Central Coast sahillerinde ayak parmaklarını kuma gömüyor. Kasie ailesiyle birlikte Fresno, Kaliforniya'da yaşıyor.

Kasie'nin daha fazla kitabına web sitesinden göz atın: kasiewest.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.